ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

№ 151 (4401) ВІВТОРОК, 12 СЕРПНЯ 2008 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

У НОМЕР:

У війні не буде переможців

Ми більше не можемо називати цей конфлікт замороженим

Голова Верховної Ради України Арсеній Яценюк у понеділок провів консультації в режимі телефонних розмов із спікером грузинського парламенту Давидом Бакрадзе, главою Ради Федерації Федеральних Зборів Російської Федерації Сергієм Мироновим та спікером Державної Думи Російської Федерації Борисом Гризловим.

Головною темою обговорення стала ситуація, що склалася в зоні грузино-південноосетинського конфлікту.

У рамках проведення консультацій А. Яценюк закликав своїх співрозмовників зробити все можливе, щоб негайно припинити бойові дії та розпочати мирні переговори з метою переведення вирішення конфлікту в мирне русло.

СТОР. 2

КОРОТКО

❒ Хмельницька область надала перший транш допомоги Долинському району Івано-Франківської області, а Український медичний союз надасть допомогу медикам, які постраждали внаслідок стихійного лиха в Західній Україні.

❒ З Чернігівщини відправлено колону з гуманітарною допомогою на Івано-Франківщину.

❒ У західних областях України залишаються підтопленими 4 населені пункти.

(За повідомленнями Укрінформу.)

Фото УкрІАН.

Грузія. На вулиці міста Горі.

Саме таку думку намагається донести до воюючих сторін — Росії та Грузії — світ. Десятки країн, члени ЄС і НАТО, на найвищому рівні висловили занепокоєність і пропонують свою допомогу в урегулюванні воєнного конфлікту. Хоча й самим міжнародним інституціям не вдається дійти спільної думки. Зокрема, не принесло очікуваних результатів засідання Ради Безпеки ООН. Невідомо також, чим закінчилися переговори глави російського МЗС С. Лаврова та міністра закордонних справ Грузії Е. Ткешелашвілі. Про їхні перемовини повідомив заступник глави зовнішньополітичного відомства Німеччини Г. Ерлер. Тим часом Росія наполягає на абсолютній необхідності повного виведення всіх грузинських збройних формувань із зони конфлікту і заявляє, що в ніч із неділі на понеділок грузинські сили продовжували обстріл їхніх позицій у Цхінвалі. МВС Грузії, у свою чергу, заявило, що російська авіація завдавала ударів по Горі, Зугдіді та передмістях Тбілісі.

СТОР. 5

У ЗОНІ ЛИХА

Негода знов охопила Закарпаття

Понад 120 рятувальників разом з аварійними службами ліквідовують наслідки негоди, яка знов охопила Закарпаття у минулі вихідні. Найбільше постраждав Ужгород. Тут підтопило 511 домогосподарств і 130 житлових будинків. У воді опинилося двадцять вулиць. В Ужгородському районі у воді стоять 183 обійстя, у Перечинському — 105, у Свалявському — 35. У Міжгірському районі сталися два зсуви грунту. Один із них сягнув 1200 кубометрів, причому в небезпечній зоні, на відстані двох метрів, опинилася господарська будівля. Наразі загрози житловим будинкам немає. Між селами Новоселиця та Лісковець зсув перекрив автодорогу місцевого значення. Працівники райавтодору проїзд відновили. Як повідомили у прес-службі ГУ МНС у Закарпатській області, загибелі людей і руйнувань житла не сталося. Аварійно-відновлювальні роботи тривають, **повідомляє наш власкор Іван ГУДЗОВАТИЙ.**

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Після повені у селі Стара Жадова Сторожинецького району Чернівецької області.

«Настав час з повагою ставитися до природи»

Розмова з головою облдержадміністрації однієї з найбільш постраждалих від стихійного лиха областей.

Нині точиться багато розмов стосовно того, що трапилося. Перш за все в жахливих наслідках стихійного лиха звинувачують тих, хто безоглядно вирубував карпатські ліси; тих, хто масово роздавав квоти на вибірку річкової гальки та піску, хто змінював русла річок та знищував природні острови, які були захистом для опор мостів. Чути нарікання і на керівництво Дністровської ГАЕС, яке не розпорядилося скидати воду навіть тоді, коли ситуація в гірських районах стала критичною. За організацією фуршетів для високих київських гостей можна було б усе ж дослухатися до прогнозів синоптиків. Чи є вина когось у затопленні Молдови, Вінницької та Одеської областей, схоже, уже ніхто з'ясовувати не буде. А ми намагаємося розібратися в причинах і наслідках стихійного лиха з **Володимиром Кулішем** — головою Чернівецької облдержадміністрації.

— Володимире Івановичу, що нині найбільше турбує буковинську владу?

— Сьогодні надзвичайно важливо, щоб люди, які за день-два, а то й за мить утратили все — оселі, майно, худобу, присадибні ділянки і, найстрашніше, близьких людей, — відчули турботу держави про свою долю. Бачили, що не опинилися наодинці зі своєю бідою.

СТОР. 3

Фермери продають зерно на полі

ВРОЖАЙ-2008

Жоден елеватор Вінниччини не приймає зерно за ціною, яку декларує уряд, стверджує голова обласної асоціації фермерів Інна Кухарчук. Тому фермери, які мають невеликі або середні наділи, продають зерно трейдерам просто в полі. Деякі віддають збіжжя по 800 гривень за тонну, що набагато нижче за урядову ціну. При цьому, щоправда, не витрачаються на його транспортування. На елеваторах також не платять встановленої ціни — 1134 гривні за зерно четвертого класу і 1250 — третього. До того ж елеватори підвищили вартість послуг, зазначає голова асоціації фермерів. І додає, що зерно пшениці здати проблематично не тільки фермерові. У державних коморах не вистачає місця, бо вони переповнені насінням ріпаку, тому сушать зерно у власних сховищах. Тож довести його до належної кондиції у такий спосіб не вдається. На цьому люди теж втрачають. Зерно з фермерського поля у регіоні становить майже третину загального обласного короваю. Проте заробляють на ньому господарі менше, ніж у сільгосппідприємствах, **передає наш власкор Віктор СКРИПНИК.**

Передплатили видання, а принести їх нікому

Я ВАМ ПИШУ...

Окрім п'ятиразового випуску «Голосу України» наша родина передплачує ще чотири газети і два журнали. Проте вже близько місяця у нашому поштовому відділенні відбувається казна-що. Листоношу скоротили, і тепер в наших Антонінах нікому носити пошту. Спочатку мені приносили пресу двічі на тиждень, а згодом — оберемок пошти раз на тиждень. Уявіть: п'ять газет «Голосу України», три газети іншого видання та купу журналів. Здавалось би, куди гірше? Та є куди: ось уже другий тиждень не приносять взагалі нічого. Прийшов на пошту, а там купа газет. Приходять люди, розбирають. Так забирають же не свої! І так почала преса, яку хтось передплатив, пропадати. Сварилися з працівниками, вони дзвонили комусь вище — результату немає. Передплатники скаржаться і відмовляються надалі щось передплачувати. І до чого ми так дійдемо, коли перестанемо читати?..

Всеволод КОНДРАТЮК.

Антоніни Красилівського району Хмельницької області.

У НОМЕР

Ми більше не можемо називати цей конфлікт замороженим

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

«Люди у військовій формі мають бути відсторонені від впливу на конфлікт, а його вирішення має знаходитися виключно в руках дипломатів та міжнародних організацій», — зазначив глава українського парламенту.

Водночас Голова Верховної Ради України під час телефонних розмов висловив занепокоєння тим, що ситуація в Південній Осетії далеко не є локальним двостороннім військовим конфліктом, а в першу чергу є ще однією серйозною загрозою для усієї глобальної безпеки у світі.

«Ми більше не можемо називати цей конфлікт замороженим. Це конфлікт, в якому палають будинки, бомбардують мирне населення, підриваються економічні підвалини розвитку регіону та проливається кров. Це треба негайно припинити», — наголосив Арсеній Яценюк.

Консультації Голови Верховної Ради України Арсенія Яценюка із спікером грузинського парламенту Давидом Бакрадзе, главою Ради Федерації Федеральних Зборів Російської Федерації Сергієм Мироновим і спікером Державної Думи Російської Федерації Борисом Гризловим були конструктивними та відбувалися в атмосфері взаєморозуміння.

Також у понеділок керівник українського парламенту планує провести телефонну розмову з міністром закордонних справ Російської Федерації Сергієм Лавровим.

Прес-секретар Голови Верховної Ради України.

ВІТАННЯ

10 серпня 2008 року відзначив свій день народження голова Комітету Верховної Ради України з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин **Ігор ШАРОВ.**

Шановний Ігоре Федоровичу! Прийміть сердечні вітання з нагоди Вашого дня народження. Бажаємо Вам міцного здоров'я, щастя, родинного затишку і добробуту, успіхів у справах та подальших звершень в ім'я України та її народу.

Ми глибоко шануємо Вас як чуйну людину, мудрого і виваженого керівника.

Впевнені, що і надалі Ваша невтомна праця, творча енергія, високий професіоналізм слугуватимуть благородній меті — захисту прав і свобод людини.

Нехай доля і надалі буде прихильною до Вас, даруючи радість земного буття.

Многії літа!

Члени Комітету Верховної Ради України з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин та колектив секретаріату комітету.

«Прикро, що тільки після трагедії діти потрапили на море»

Завдяки безпосередній турботі Голови Верховної Ради Арсенія Яценюка до трьох престижних санаторіїв Південнобережжя — «Нижня Ореанда», «Морський прибій» та «Дюльбер» — із західноукраїнських областей, які потерпають від стихії, на відпочинок прибули перші 50 дітей.

Тож і не дивно, що глава парламенту вирішив особисто ознайомитися з умовами, в яких живе дітвора. Зокрема, під час перебування в «Нижній Ореанді» Арсеній Петрович поспілкувався з дітьми із постраждалих регіонів та подарував усім відпочиваючим футболки і кепки з логотипом його фонду «Open Ukraine». Сердечність і відкритість гостя відразу припали до душі дітворі, тож розмова вийшла розкутою й зацікавленою, у доброму гуморі й веселою. Бо й справді, хіба можуть діти журитися біля такого теплого і лагідного моря, серед стількох яскравих вражень та веселих розваг. А ще кожен з дітлахів прагнув сфотографуватися з Арсенієм Петровичем, щоб залишилося на добру згадку.

Сподобалися дітям і запевнення та напутні слова глави парламенту:

— Ми зробимо все можливе, щоб дні в Криму залишили яскраві спогади, адже важливо, щоб після пережитої трагедії відбулася ефективна реабілітація. Тож буде зроблено все, щоб кожен з вас відчув лагідність моря і людей, відчув опіку й турботу з нашого боку.

Діти охоче беруть участь у культурному і спортивному житті санаторіїв, для них організовують морські прогулянки, цікаві щоденні екскурсійні програми. Вони вже відвідали Кримську астрофізичну обсерваторію, «Галявину казок», Ялтинський зоопарк. Також на них чекає дельфінарій, водні атракціони та ще безліч цікавих і приємних несподіванок. У дорозі дуже переживали, звірялися діти, але коли опинилися на морі, то план у всіх один: якнайбільше накупатися в морі. Тим більше, що дехто його бачить уперше. Але морська вода, запевнили діти главу парламенту, зовсім не така страшна, як вируюча й холодна, що була вдома...

А згодом не відпускала Арсенія Яценюка вже доросла публіка: журналісти центральних і місцевих ЗМІ буквально засипали Голову Верховної Ради строкатими питаннями. Ось лише деякі фрагменти його відповідей:

— Щодо сьогоднішньої події, то, звичайно, місць не було. Але ми їх таки знайшли. Треба лише добре пошукати, і все можна знайти. Ми спеціально відшукали корпус, де б усі були разом, безпосередньо на березі моря. Найважливіше те, що діти зараз перебувають під постійним наглядом, їм надається шестиразове харчування, фізична культура, заняття, всі можливі екскурсії. Цей епізод — дуже маленька акція, хоча тут не повинно бути акцій як таких. Важливо, щоб системно працювала державна машина. А в нас склалася ситуація, коли фактично кожен хоче чимось допомогти, але все це відбувається поза межами системи. Також дуже важливо, що зараз прості українці зібрали мільйони коштів, бо це в першу чергу той сигнал національної єдності, який отримало суспільство. Незалежно від того, чи із заходу, чи зі сходу, але люди об'єдналися довкола трагедії, люди об'єдналися, щоб подолати цю біду.

— Поспілкувавшись з дітьми із постраждалих регіонів, довідався: більшість з них ніколи не була на морі. І мені прикро, що тільки після трагедії ці діти потрапили на нього. Тож у мене виникає запитання: де ж та хвалена так звана система соціального захисту, соціальних гарантій, відпочинку дітей? Чи треба було, щоб затопило пів-України, й тільки після цього діти потрапили на море? Саме тому ми спробуємо зробити ще декілька заїздів. Щоб був певний принцип справедливості, то бажано, щоб усі дотримувалися цього принципу, бо є інші діти, які теж мають потрапити до моря. Сама організація процесу була дуже швидкою. Будемо так само діяти до кінця серпня.

— Я й учора зустрічався з людьми із потерпілих регіонів та мав з ними серйозну розмову стосовно того, якою вони побачили ситуацію з подолання цього лиха. З цієї розмови я виніс, що фактично ніхто не знає, що робити, а технологічної карти ліквідації стихійного лиха просто не існує. Тож робота ведеться хаотично, «хто за що схопився, той те й несе». І, власне кажучи, у людей таке враження, що перші кілька днів ні влада, ні люди на місцях, ні керівники різних підприємств просто не знали, що робити. А деякі просто не бажали. Тому перше, що необхідно вчинити, — це зробити висновки з трагедії. Потрібно розробити чітку й зрозумілу технологію виконання будь-якої операції. Для того щоб не вигадували, а ухвалювали чіткі рішення, які вже продумані та які фактично спрямовані на подолання тієї чи іншої катастрофи.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Браконьєри можуть поповнити казну

ГОТУЄТЬСЯ ЗАКОНОПРОЕКТ

Щороку в Україні відбувається близько 12,4 млн. випадків браконьєрства. Це не лише завдає значний економічний збиток природним ресурсам України, а й сприяє тому, що громадяни не поважають українські закони.

З огляду на це народні депутати Олександр Голуб, Іван Заєць та Валерій Бевз розробили зміни до Кодексу про адміністративні правопорушення (щодо посилення заходів з боротьби з браконьєрством).

Нині, переконують парламентарії, браконьєрство в нашій країні сягнуло загрозливих масштабів. Так, з часу набуття державою незалежності кількість видів багатьох мисливських тварин і птахів (олені, козулі, лосі, дикі качки та гуси, кулики) скоротилася на 30—70 %. Чисельність ведмедів упала вдвічі, а зубрів утричі. Рибними браконьєрами щорічно у прісних водоймах, Чорному та Азовському морях відловлюється 197 тисяч тонн риби, що майже дорівнює її промисловому вилову (близько 200 тис. тонн на рік). Щорічно державними природоохоронними службами затримується близько 9,5 тисячі порушників правил полювання, близько 96,6 тисячі порушників правил рибальства і близько 18 тисяч самовільних порубників лісу. Однак при цьому розкривається тільки 1—2 відсотка випадків браконьєрства. Ситуація ускладнюється тим, що надто низькою в країні є щільність державних екологічних інспекторів (приблизно 0,3—0,5 інспекторів на район), що майже унеможливлює їх ефективну оперативну роботу.

Значний внесок у боротьбу з браконьєрством раніше робили громадські мисливські, рибні та екологічні інспектори, які складали близько 30% протоколів. Проте наприкінці 80-х років вони необґрунтовано були позбавлені права складати протоколи. В результаті державні природоохоронні служби залишилися поза підтримкою громадськості, тому ефективність боротьби з браконьєрством різко впала.

Чинна редакція частини першої статті 255 Адмінкодексу не враховує той факт, що в більшості випадків представники державних природоохоронних органів мають не лише відомчу, а й територіальну розмежованість. Наприклад, працівники державних органів мисливського господарства здебільшого опікуються територіями мисливських господарств, працівники органів рибоохорони — водоймами загального користування. Відтак, випадки браконьєрства поза межами звичної для них території будуть безкарними. Значно обмежена на даний час ефективність служби державної охорони ПЗФ, оскільки вони не мають прав складати протоколи.

Подібні обмеження значно заважають державним природоохоронним службам України та природоохоронній громадськості захищати від розкрадачів та браконьєрів природні багатства держави, у зв'язку з чим є потреба прийняття даного законопроекту, переконані народні депутати.

Законом пропонується надати додаткові повноваження по складанню протоколів за різні види браконьєрства представникам державних природоохоронних органів та громадським природоохоронним інспекторам.

Прийняття даного законопроекту не потребує матеріальних чи інших витрат, навпаки, до бюджету надходитимуть кошти від складання протоколів та відшкодування збитків у сумі приблизно 200—300 тис. грн. щорічно.

Де ж та хвалена так звана система соціального захисту, соціальних гарантій, відпочинку дітей?

«Настав час з повагою ставитися до природи»

У ЗОНІ ЛИХА

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Голова Чернівецької ОДА Володимир КУЛІШ.

Сьогодні можу з певністю сказати: держава, її інститути в центрі й на місцях випробування лихом долають з гідністю. Органи центральної влади виявляють розуміння, підтримку та надають всебічну допомогу в ліквідації наслідків стихійного лиха на Буковині. Дуже важливо, що до святої справи допомоги людям, які опинилися в скруті, долучаються небайдужі до чужого горя співвітчизники. Щира дяка усім.

— Чому наша область, як і сусідні, виявилася неготовою до такого паводка? Чому майже приречених мешканців найефективніше рятували спортсмени-водники, а не ті, хто повинен би мати найкращий вишкіл? І чи варто було розформовувати батальйон МНС, що був розташований на вулиці Буковинській, і продавати його майно, маючи недавні приклади страшних повеней у Західній Європі?

— Ніхто подібної сили стихії не очікував. Принаймні за останніх сто років Чернівецька область не знала такого стихійного лиха, не мала таких збитків, що їх завдала цьогорічна повінь. За три доби випала майже піврічна норма опадів. Це призвело до небувалого підняття рівня води в основних річках краю — Дністрі, Пруті, Сіреті, Черемоші. Як наслідок, у воді опинилося близько 200 населених пунктів в 10 районах області та частина міста Чернівці. Найбільшої шкоди велика вода завдала Путильському, Вижницькому та Новоселицькому районам.

Та найтрагічніше, що стихія забрала життя 11 осіб, а одна людина пропала безвісти. Родичі отримали грошову допомогу — 100 тисяч гривень, але чи загоїться колись на душі рана від цієї втрати? Як і ніколи не зможуть забути цієї, без перебільшення, катастрофи її очевидці.

Безжальна статистика повені: 360 житлових будинків зруйновано повністю на очах їхніх господарів, 9 тисяч 814 — підтоплено; під водою опинилося 21319 присадибних ділянок; загинуло 53 тисячі свійських тварин; загальна площа затоплень сільськогосподарських угідь становить понад 19 тисяч гектарів. Унаслідок стихії завдано серйозної шкоди системам життєзабезпечення населених пунктів: зруйновані й пошкоджені газові та електричні мережі, водопостачання, лінії зв'язку. Нам вдалося вжити заходів, і вже сьогодні газопостачання відновлено в 37 із 45 населених пунктів. Нині вже працюють усі відділення зв'язку. Однак в мене особливе занепокоєння викликає руйнування газового дюкеру через річку Прут в Чернівцях. Без його відновлення неможливо буде забезпечити обласний центр газом в достатній кількості в зимовий період.

— Чи налагоджено вже комунікації з районами, відрізаними повінню від «тіла» області?

— Це чи не найболючіша проблема, спричинена стихією, і для її розв'язання потрібні великі зусилля, час і значні кошти. Пошкоджені 256 кілометрів доріг загального користування та державного значення, з них 42 — зруйновано повністю. Негода пошкодила 36 автомобільних мостів, 16 із яких теж зруйновано повністю. Це призвело до повної наземної ізоляції Путильського району. Відрізаним від світу мешканцям гірського району продукти, товари першої необхідності, медикаменти доставляються лише гелікоптером. Якого, до речі, в перші два дні в області взагалі не було. Занепокоєння викликає пошкодження стратегічного моста через річку Дністер в районі села Атаки Хотинського району — зараз там працюють експерти, і вони нададуть свої висновки.

Загалом на відновлення автомобільної мережі, за нашими підрахунками, треба близько 500 млн. грн. Пошкоджено та зруйновано значну кількість лісових доріг, мостів. Потребує негайного відновлення зруйнована система водозахисних споруд, дамб, 117 об'єктів соціальної інфраструктури.

— Горяни кажуть, що велика вода не така страшна, як селі та обвали ґрунтів.

— Стихія на Буковині показала ще одне своє приховане, на перший погляд, лице. Це зсуви. Сьогодні село Чорногузи знає вся Україна. Потворна гримаса стихії — 14 вщент знищених осель. А на території області більш як 100 активних зсувонебезпечних ділянок. Днями зафіксовано активний зсув ґрунту на площі вісім га в селі Миговe того самого Вижницького району. Тут пошкоджено три будинки. Люди відселені, проводиться комплекс робіт з відведення води із зони зсуву.

— Що вже зроблено, щоб допомогти тим, хто потрапив у біду?

— Звісно, ми не залишили людей з їхньою бідою наодинці: для спорудження нового житла для потерпілих відведено земельну ділянку, розбито фундаменти, ведеться будівництво під'їзної дороги. До відбудови Чорногузів власноруч долучився Президент. До настання холодів всі постраждалі отримають нове житло.

Водночас хочу загострити увагу на проблемі зсувів, оскільки вона надзвичайно актуальна для Буковини. Рік тому ми розробили обласну комплексну програму протизсувних заходів до 2015 року, узгодили з відповідними міністерствами та відомствами. Однак Кабінет Міністрів України її не затвердив, отже, кошти не виділені, програма не працює. На жаль, і попередня програма фінансувалась, м'яко кажучи, дуже скромно.

Вважаю, принципово новою має бути система водозахисних споруд, і не в майбутньому, а сьогодні, на стадії відновлювальних робіт. Без цього неможливий захист населення, будівництво доріг і мостів та, зрештою, це й імідж нашої держави, адже ми маємо спільні річкові кордони з багатьма європейськими країнами. Тому терміново потрібно направити в західні регіони кваліфікованих спеціалістів, науковців, проектувальників для розробки в стислі терміни регіональної протипаводкової програми і запобігання зсувів. Очевидно — настав час з повагою ставитися до природи, рахуватися з нею, а не нещадно експлуатувати і нищити. Вона, як бачимо, не прощає варварства. Вирубку лісів у Карпатах слід заборонити взагалі, окрім санітарних рубок. Як і безконтрольний вибір гравію з річок. За порушення має бути не сміховинний штраф, як нині, а найсуворіша кримінальна відповідальність.

— Як відреагували сусіди області — Молдова та Румунія? Є якась реальна допомога, чи все обмежилося претензіями з боку Румунії?

— У зв'язку з надзвичайною ситуацією, спричиненою повінню, з нашої ініціативи було скликано екстрене засідання Ради Єврорегіону «Верхній Прут». Під час цього засідання саме йшлося про нагальну необхідність розробки спільних заходів із ліквідації наслідків надзвичайної ситуації та складання карти паводків, створення ефективної системи моніторингу та прогнозу в руслі річки Прут. Як і нам, стихія завдала серйозних збитків усім членам Єврорегіону, зокрема Молдові та Румунії. Загальна сума збитків — 500 млн. євро, з них 70 відсотків припадає на Чернівецьку та Івано-Франківську області. Наша ініціатива стосовно розробки спільної програми захисту від паводків знайшла цілковите розуміння і підтримку в наших партнерів. Очевидно, мають бути відповідні узгодження в цьому контексті на центральному рівні. Це дасть можливість уникнути будь-яких необґрунтованих політичних спекуляцій та претензій, як було цими днями з Румунією, і залучити кошти Євросоюзу. Загалом, за нашими попередніми підрахунками, народногосподарському комплексу області стихією завдано збитків на суму більш як 1,6 млрд. грн.

Стихія, сподіваюсь, відступила. І головні завдання сьогодні — забезпечити нормальну життєдіяльність постраждалих населених пунктів і в максимально стислі строки провести першочергові заходи з ліквідації наслідків повені.

Нами визначено завдання і обсяги першочергових робіт, розроблені графіки їх виконання. Це, насамперед, відновлення в усіх населених пунктах газо-, енерго- та водопостачання, автомобільного сполучення, очищення та знезараження підтоплених територій.

І ми це робимо. Разом із Головним управлінням МНС області, підрозділами Міністерства оборони України, загонами МНС Київської, Кіровоградської, Житомирської та Миколаївської областей.

— Поки Бог милував, але санітарні лікарі стверджують, що за тим, як зійде вода, можуть прийти небезпечні хвороби.

— Поряд з відновними роботами особливу увагу приділено недопущенню виникнення епідемій і епізоотій. В зонах підтоплення проводиться постійний моніторинг екологічної та епідемічної ситуації, тут працюють п'ять відомчих лабораторій, одна з них — Міністерства оборони України. З метою запобігання інфекційним захворюванням здійснюється подвірний обхід усіх сіл, які потрапили в зону стихійного лиха, ведеться широка роз'яснювальна робота через засоби масової інформації. В області також працює група професійних психологів.

— Які головні уроки стихійного лиха-2008?

— На власному гіркому досвіді переконалися, що ми не готові протидіяти таким стихіям. Попри те, що рятувальники без перебільшення ризикували життям — а вони в перші години повені евакуювали із зони затоплення понад 10 тисяч осіб, із них 1200 дітей, однак часто були безсилими перед стихією. Наявна матеріально-технічна база не дозволяла рятувати людей на воді, в гірських умовах. На щастя, на допомогу прийшли спортсмени-рафтингісти. Вони на власних човнах, катамаранах врятували сотні людських життів. Це люди, які заслуговують на найвищу шану й відзнаку. Глибоко переконаний, що в області має бути спецпідрозділ, професійно підготовлений до роботи у гірських умовах з достатньою кількістю плавзасобів, а також принаймні одним гелікоптером.

На рівні країни має бути відпрацьований чіткий план взаємодії рятувальних підрозділів різних областей. За виникнення надзвичайної ситуації кілька частин із регіонів зі спецтехнікою мали бути на Буковині вже у перший день лиха, а не після прохань керівництва краю.

— Чи є готовність прикарпатських областей самим подбати про себе на майбутнє? Поставити питання про створення реальних рятувальних підрозділів, готових оперативно протидіяти стихії, перед урядом?

— Без сумніву, це треба негайно робити. Окрім того, потрібна системна регіональна програма розвитку річкових екологічних коридорів, яка не тільки регулювала б нашу діяльність у руслах річок, а й створювала максимальні можливості для природної саморегуляції усіх процесів, в тому числі й паводків. Ми в області розробили таку програму, але без узгодження для всіх територій, що розташовані в руслах річок, вона недієва. Це стосується, зокрема, Івано-Франківської, Львівської, Закарпатської областей. Очевидно, варто звернути увагу на розбудову на гірських річках малої гідроенергетики.

— Які найголовніші гуманітарні завдання поставив Президент під час нещодавнього візиту на Буковину?

— Треба забрати із зони стихійного лиха дітвору. Маємо намір направити всіх дітей із постраждалих сімей в табори відпочинку. Чимало областей запропонували свої послуги з оздоровлення дітей, що дає змогу направити на відпочинок одночасно всіх постраждалих. Ми вже провели на відпочинок 60 дітей — вони оздоровляться у Севастополі; Віктор Ющенко під час робочої поїздки на Буковину взяв участь в урочистих проводах на відпочинок ще 270 буковинських малюків до «Артеку»; у середу поїхали відпочивати на морське узбережжя в Херсонську, Миколаївську області, в Крим ще 336 дітей із постраждалих від стихії районів Буковини. Дуже хотілося б, щоб до їхнього повернення слідів стихійного лиха залишилося якомога менше, а в очах їхніх батьків не було відчаю. Принаймні ми все зробимо, щоб так і було.

— Володимире Івановичу, до корпункту «Голосу України» в Чернівцях звертаються приватні підприємці, які особливо постраждали від повені, а їм нічого не збираються відшкодовувати. Чому така політика влади? Адже люди, які працюють з кредитами під жорсткі відсотки, втратили мільйони і нині на межі банкрутства.

— Я знаю цю проблему. Побував на деревообробному підприємстві ТОВ «Міраж» у селі Лужани, де стихія вивела з ладу нові дороге верстати іноземного виробництва, цілі виробничі лінії, де знищено велику кількість продукції, виготовленої на експорт. Там люди в розпачі, бо підприємство стоїть, а треба сплачувати відсотки за кредити. Не легша ситуація на СТОВ «Тарасовецька птахофабрика», де загинуло близько 30 тисяч голів птиці, вийшли з ладу під'їзні шляхи, підтоплено всі пташники, санпропускник і лабораторію, знищено значну частину кормової бази. Я мав розмову з першим віце-прем'єром Олександром Турчиновим, він сказав, що влада вишукує схеми, як допомогти таким підприємствам. Для нас це дуже важливо, адже вони є основними наповнювачами бюджету. Сподіваюся, що нам спільними зусиллями вдасться не залишити їх за бортом державної уваги.

Сергій СУЛИМА.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Ссело Драниця. Домника Колак (ліворуч) втішає Паладію Крицу, в якої вода забрала будинок.

100 солдатів із 24-ї окремої механізованої бригади з міста Яворова допомагають ліквідувати наслідки повені в селах Драниця, Костичани, Мамалига, Ванчуківці Новоселицького району Чернівецької області.

На території Грузії не залишилося жодного військовослужбовця ЗС України, крім військових спостерігачів Місії ООН *(Міноборони, Укрінформ)*

В озері Сиваш на Херсонщині місцеві жителі під час купання виявили протичовнові, мінометні міни, авіабомбу та артилерійські снаряди *(Укрінформ)*

У НОМЕР

ХМЕЛЬНИЧЧИНА

Одинадцять мільйонів «купили» за папірці

Посадові особи та окремі засновники одного з акціонерних товариств області, одурививши акціонерів, на загальних зборах провели рішення додатково емітувати акції підприємства. А потім викупили цінні папери, розрахувавшись за них неліквідними акціями інших підприємств. Тож особи, котрі діяли від імені ВАТ, отримали контрольний пакет товариства. Після цього знову скликали збори, на яких усупереч інтересам інших акціонерів вирішили реалізувати майно підприємства та ін. Загалом оборудка принесла більш як одинадцять мільйонів гривень. Деталі її тепер вивчає слідчий відділ податкової міліції ДПА в області, який порушив кримінальну справу.

Ірина КОЗАК.

ЧЕРНІГІВЩИНА

Вдарив податківця — відповідай

Власник магазину, що на вулиці Котляревського, під час перевірки ударив податківця. Погрожували фізичною розправою перевірялькникам й інші його колеги-підприємці, котрі порушили податкове законодавство. За фактами погрози вбивством службової особи та умисного заподіяння легкого тілесного ушкодження громадянинові, який виконує громадський обов'язок, прокуратура Чернігова порушила кримінальну справу.

Сергій ПАВЛЕНКО.

РІВНЕНЩИНА

Експеримент триватиме п'ять місяців

У Костопільському й Сарненському районах на допомогу дільничним інспекторам з 1 серпня прийшли відповідно 51 та 46 добровільних помічників. Їхні кандидатури добиралися дуже ретельно, із членів громадських формувань з охорони правопорядку при сільрадах. Працюватимуть вони на добровільних засадах. А для найсумлінніших передбачено щомісячне матеріальне заохочення від місцевої влади, яка підтримала експеримент (він фінансується з обласного і районних бюджетів). З добровільними помічниками проведено навчання, їх забезпечили посвідченнями, спецзасобами, обмундируванням, мобільними телефонами. Якщо експеримент виправдає себе і криміногенна ситуація поліпшиться, його запровадять по всій області.

Олександра ЮРКОВА.

ОГОЛОШЕННЯ

«А мені квитанцію виписали на небіжчика!»

АТ «Київенерго» активно бореться з боржниками — справжніми та вигаданими. У червні енергетики від'єднали від мережі 3 тисячі побутових споживачів, з них тисячу — повторно. На жаль, боргові квитанції одержують і ті, хто справно оплачує рахунки.

В «Енергозбуті» на вулиці Волоській обслуговують жителів двох столичних районів — Шевченківського та Подільського, загалом близько 160 тисяч чоловік. Черги тут є завжди, але нинішнього літа вони значно збільшилися — за рахунок боржників.

— У липні нам прийшла боргова квитанція з приписскою: не сплатите в строк — відключимо світло! — обурюється дама з черги. — І сума зазначена вражаюча — 2 тисячі 300 гривень! Ми справді не платили три останні місяці — були у від'їзді, але така астрономічна сума за цей час накопичитися просто не могла!

Перерахувавши борги відвідувачки, співробітники «Енергозбуту» видали їй іншу квитанцію: всього на 114 гривень. Звідки взялися приписані дві з гаком тисячі, пояснити не спромоглись.

— Та ви ж цього року тільки один раз платили за електроенергію! І ще чогось вимагаєте! — прокричали їй услід.

Тепло і світло для киян нині коштують недешево. Але столичні пенсіонери справно оплачують рахунки. «Тільки-но з'являється копійчина, несу її в ощадкасу за квартиру, — каже киянка Віра Гнатівна. — Можете уявити мій стан, коли мені приписали цілих 550 гривень боргу!

— А мені взагалі квитанцію прислали на небіжчика, — обурюється ще одна пенсіонерка. — Колишній власник квартири помер ще в 2000 році, а вони все борги йому шлють!

З'ясувати в начальника міжрайонного сервісного відділення, звідки беруться «приписки» і хто за них відповідь, кореспондентові «Голосу України» так і не вдалося. Подейкують, неіснуючі борги можуть виникнути через особливості комп'ютерної програми, котрою користуються в «Київенерго». Якщо людина платить за квартиру нерегулярно і не впускає в дім інспектора перевірити останні показання лічильника, комп'ютер розраховує їх самостійно.

Ганна ЛУКАНСЬКА.

P. S. Керівник прес-служби «Київенерго» Олексій Дьомін визнає, що помилки в рахунках могли мати місце, але цього літа їх було не більше, ніж у будь-якому іншому сезоні.

— Наші інспектори й оператори — теж люди, і вони можуть помилятися, — каже керівник прес-служби. — Звинувачувати в цьому техніку не варто, збою системи не було. Що стосується непорозумінь з боргами, то нерідко вони виникають з вини споживачів. Людина їде на кілька місяців і перестає платити за електроенергію, ми не знаємо поточних показань її лічильника, і тоді «Енергозбут» нараховує плату за середніми показаннями спожитої за попередній рік електроенергії. Після повернення споживачеві просто треба прийти до нас на звірку.

Мал. Олександра МОНАСТИРСЬКОГО.

Не залишили сусідів наодинці з бідою

Деталі зруйнованих будівель та купи сміття, принесені Дністром під час недавньої повені, прибирають у прирічковій зоні в Кам'янець-Подільському районі на Хмельниччині. Стихія не завдала матеріальної шкоди кам'янчанам, але вони одразу ж мобілізувалися для допомоги постраждалим сусідам. Кілька машин продуктів, будматеріалів та грошову допомогу надіслала потерпілим тутешня громада. Для постачання питної води в населених пунктах Новоселицького району, де були підтоплені всі криниці, міська рада Кам'янця-Подільського відрядила кілька вантажних автомобілів. Їх надали ЗАТ «Тепловоденергія», молокозавод, ТзОВ «Товтри», міська шляхова дільниця. Цілий тиждень вони відпрацювали у зоні стихійного лиха.

Крім того, три колони військовиків із факультету військової підготовки Подільського державного аграрно-технічного університету вирушили на Буковину, Рівненщину та Івано-Франківщину під керівництвом полковника Сергія Мальченка, підполковника Олега Шаматріна та майора Сергія Пустовалова, де успішно відновлювали знищені мости та відкачували воду. Висока професійність військовиків не залишилася непоміченою: міністр оборони Юрій Єхануров, який був присутній на випробуванні мостів, прийняв рішення повернути факультету статус інституту, а в кожному обласному центрі сформувати інженерні батальйони, які могли б діяти оперативно та вміло у подібних випадках.

Віра ШПИЛЬОВА.
Хмельницька область.

Поріднилися з Прикарпаттям

За розпорядженням Президента України Віктора Ющенка кожен потерпілий від повені район має тепер своїх «шефів». Черкащина, заявив на сесії обласної ради голова облдержадміністрації Олександр Черевко, допомагатиме впоратися з бідою Рожнятівському району Івано-Франківської області. З резервного фонду обласного бюджету вже переказано 200 тисяч гривень для найбільш потерпілих рожнятівців. Крім того, всі держслужбовці області переказали для них свій одноденний заробіток. Формуються також вантажні фури з харчовими продуктами та предметами першої потреби для відправлення у район лиха. Сімдесят хлопчиків та дівчаток із Прикарпаття черкаські дитячі табори над Дніпром уже прийняли на відпочинок та оздоровлення.

Лідія ТИТАРЕНКО.

ФОТОФАКТ

У Київському зоопарку під час святкування Дня ведмедя діти розфарбовували скульптуру тварини, яка весь наступний рік нагадуватиме про свято, та мали змогу сфотографуватися з ляльками-ведмедями.

Фото Юрія ПЕРЕБАЄВА.

Хотіли поживитись гуманітарною допомогою

У райцентрі Ямпіль, що на Вінниччині, невідомі зірвали двері й вибили вікно у будинку районної організації Товариства Червоного Хреста. Напередодні тут отримали 14 тонн гуманітарного вантажу від Міжнародної організації товариства. «Доставлений вантаж зберігається в іншому місці, — повідомила керівник районного товариства Діна Кіловата. — Вся допомога — це мийні засоби. Їх ми уже розподілили і передамо кожному постраждалому». Пошкодження будівлі пані Кіловата розцінює як хуліганський випадок. «Але цей факт нас все одно насторожує, — наголосила вона. — Ситуація підказує, що треба охороняти також гуманітарний вантаж». Власними силами це товариство зібрало допомогу і передало її одиноким постраждалим у райцентрі, а також у підтоплених селах Велика Кісниця, Цекинівка, Пороги та Михайлівка. На жаль, в області на рахунок Товариства Червоного Хреста надійшло лише 1100 гривень коштів. Одиноких людей, які зазнали втрат від повені, нараховується 63 особи. Тому обласна організація товариства порушила питання про надання одиноким постраждалим грошової допомоги від міжнародних структур товариства, **повідомив кореспонденту «Голосу України» Василь Бездухов, заступник голови Вінницької обласної організації Червоного Хреста.**

Віктор СКРИПНИК.

Перерахувавши борги відвідувачки, співробітники «Енергозбуту» видали їй іншу квитанцію: всього на 114 гривень

У війні не буде переможців

Країну бомбили 50 літаків

Росія задіяла понад 50 військових літаків для бомбардування грузинської території. Про це, як повідомляє AFP, заявило міністерство закордонних справ республіки. Напередодні бомбардувань зазнало село Коджорі неподалік Тбілісі, одна з бомб упала в районі гори Махат у грузинській столиці. Раніше грузинські власті повідомили, що в результаті російських авіанальотів, метою яких є військові об'єкти, загинуло кілька десятків людей, десятки військовослужбовців і мирних жителів дістали поранення. Заступник голови Генштабу РФ Анатолій Ноговіцин визнав факт бомбардувань. Він заявив, що атаки здійснюються по об'єктах «другого ешелону», звідки, за даними російської розвідки, можуть переміщатися підрозділи в зону конфлікту.

Наш заклик до РФ вивести війська нервує сусідів

На думку російського МЗС, Україна «останнім часом азартно озброювала до зубів грузинську армію», а отже, заохочувала керівництво Грузії «до інтервенції та етнічних чисток у Південній Осетії». Таку відповідь отримала Україна на заяву стосовно російського Чорноморського флоту, який терміново передислокувався із Севастополя до берегів Абхазії. Україна заявила, що може не пустити назад до Криму Чорноморський флот, якщо той воюватиме на чужій території. «Вважаємо, що українській стороні слід було б замислитися про це тоді, коли вона постачала озброєння стороні, яка почала цей конфлікт». Далі російська сторона наполягає, що «метою операції російських військово-морських сил біля узбережжя Абхазії є забезпечення умов для захисту російських громадян, які перебувають у регіоні, надання підтримки російському миротворчому контингентові на випадок збройного нападу на нього, надання гуманітарної допомоги цивільному населенню, що перебуває в зоні конфлікту». А отже, йдеться в коментарі, заходи, які українська сторона загрожує застосувати, не відповідали б згаданим російсько-українським договорам і були б недружніми щодо Російської Федерації.

Через те, що Росія не виконує двосторонніх домовленостей про базування на території України Чорноморського флоту, українські дипломати повинні звернутися в міжнародний суд у Гаазі і скоротити термін виведення російського флоту з Севастополя вже до 2017 року.

Таку думку висловив колишній командувач Військово-морських сил України Борис Кожин, **передає «Німецька хвиля»**.

«Згідно з нормами міжнародного права, Україна буде визнана стороною, що веде війну в південноосетинському конфлікті, оскільки надає свою базу для військових кораблів країни, що воює. Тому судам російського Чорноморського флоту, що дислокувалися біля берегів Грузії, потрібно заборонити вхід в українську бухту поблизу Севастополя», — вважає Б. Кожин. Головне, за його словами, щоб активні дії української сторони не закінчилися на рівні лише заяв. Утім, на думку Б. Кожина, силою забороняти вхід на територію України російським кораблям недоречно, **повідомляє «РБК-Україна»**

Тільки переговори...

Депутат Верховної Ради України, заступник голови Блоку Юлії Тимошенко, голова комітету Ради у закордонних справах Олег Білорус виступає за виведення всіх іноземних збройних сил з Грузії для мирного розв'язання конфлікту в Південній Осетії.

Зокрема, він сказав, що комітет Ради у закордонних справах поінформований про доручення Голови Верховної Ради Арсенія Яценюка розробити свої рекомендації для розв'язання південноосетинського конфлікту.

«Наші рекомендації, наші заяви і наші вимоги будуть спрямовані на те, щоб зупинити війну на грузинській території, на припинення бомбардування грузинської території, на виведення всіх військ на свої вихідні позиції і шляхом переговорів, з огляду на інтереси, насамперед суверенної держави Грузії, вирішувати ці проблеми», — сказав Білорус.

Він вважає, що заява Міністерства закордонних справ про можливість заборони на повернення кораблів Чорноморського флоту Росії на місце базування в Крим до врегулювання конфлікту є обґрунтованою.

Фото Укрінформ.

Російська бронетехніка в Південній Осетії.

Також Білорус допускає можливість розірвання Договору про дружбу і співробітництво з Росією, у разі якщо вона продовжуватиме, за його словами, агресивні дії стосовно Грузії.

За словами Білоруса, у міжнародному праві є норма, яка передбачає, що країна, котра перебуває в договірних відносинах з іншою країною, яка базує свої збройні сили в ній і яка вступає в міжнародні конфлікти, втягуючи тим самим у конфлікт і ту сторону, що надає бази для сил країни-агресора, має можливість розірвання відповідного договору для того, щоб не співробітничати з агресором, **повідомляють «Українські новини»**.

Російські війська в Грузії не виконують миротворчу місію

До українського консульства в Тбілісі звернувся 421 українець із проханням про термінову евакуацію. Про це повідомив на вчорашньому брифінгу в Києві спеціальний представник Президента України в Грузії, заступник міністра закордонних справ України Костянтин Єлисеєв.

Російські війська в Грузії не виконують миротворчу місію, заявив дипломат. «Якби ви під'їхали до місця конфлікту, то жодних питань про миротворчі операції не виникало б. Це — збройне протистояння».

...Країну залишають не тільки цивільні, а й люди в погонах. За повідомленням прес-служби Міноборони України, 11 серпня на території Грузії вже не залишалося представників Збройних сил України, крім двох військових спостерігачів Місії ООН у цій країні. «Питання про надання військової допомоги Грузії поки що не стоїть. Зараз ми надаємо винятково гуманітарну допомогу», — заявив на брифінгу Костянтин Єлисеєв. Учора по обіді в Тбілісі мав вилетіти літак із гуманітарною допомогою з Києва.

Тим часом українські дипломати вивчають питання повернення в Крим суден Чорноморського флоту РФ, які відбули в зону конфлікту. «Російські судна, якщо вони вирішать повертатися... Ми будемо з російською стороною вести діалог: як це відбуватиметься, на яких умовах. Наша мета — не конфронтація з Росією. Наша мета — нормальний конструктивний діалог» — заявив український дипломат.

Чи може Київ заборонити російським судам повертатися? Експерти не мають однозначної відповіді на це запитання. «Росія показала, що для неї жодне міжнародне право, жодні кордони не є перешкодою для того, щоб вирішувати свої питання. Росія хоче заволодіти шляхами транспортування енергоносіїв, заблокувати Україні будь-які проекти, зокрема проект «Одеса—Броди», який може мати продовження через Кавказ» — вважає головний редактор журналу «І» Тарас Возняк. Тому Москва просто зігнорує будь-яку заборону повернення своїх кораблів у Севастополь. «Безсилля української влади виявиться в повному масштабі, при цьому не тільки безсилля, а ще і розкол, — цитує експерта агентство ZIK. — Якби Грузія була членом НАТО чи кандидатом, то Росія не зважилася б так нахабно діяти».

У США думають, що на черзі може бути Україна

Колишній держсекретар США Річард Холбрук заявив, що Росія напала на Грузію, бажає скинути її уряд, а наступною метою для російського прем'єра буде Україна. «Особисто я був здивований, коли Джордж Буш обійняв Володимира Путіна й привітався на Олімпійських іграх», — наголосив Холбрук.

Тим часом віце-президент США Дік Чейні, який перебуває в Пекіні, зателефонував президенту Грузії Михайлу Саакашвілі. Чейні висловив «солідарність з демократичним урядом Грузії перед лицем загрози її суверенітету і територіальної цілісності», **передає УНІАН.** За словами американського віце-президента, якщо «агресія Росії триватиме, це матиме серйозні наслідки для її взаємин і з США, і з іншими представниками світової спільноти».

В Одесі вимагали припинити бойові дії

Біля Генконсульства Республіки Грузія в Одесі відбувся нечисленний пікет прихильників Наталі Вітренко. Вони тримали в руках плакати з вимогою до керівництва Грузії припинити бойові дії в Південній Осетії. Цього самого дня пройшов пікет і на Гагаринському плато, де представники грузинської громади міста зажадали від РФ негайного припинення бойових дій у Цхінвалі. А генеральний консул РФ в Одесі Олександр Грачов заявив: «Росія хоче якнайскоріше припинити конфлікт між Грузією і Південною Осетією. Керівництво РФ сподівається, що це — конфлікт, а не війна. Нас довго дражнили, але настають моменти, коли потрібно переходити до дій», — заявив російський дипломат.

А ось що сказав з приводу цих подій Зураб Квачадзе, генеральний консул Республіки Грузія в Одесі: «Грузія підтверджує свою готовність до мирного розв'язання південно-осетинського конфлікту. Президент Грузії Михайло Саакашвілі завжди готовий вести мирний діалог на будь-яких рівнях, що було ним заявлено. Заходи, вжиті Грузією, були адекватні тому, що запропонувала південно-осетинська влада. Мета наших військ — не заволодіння Південною Осетією. Ми неодноразово заявляли, що готові надати Південній Осетії найширшу автономію європейської моделі».

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

СВІТ КОРОТКО

ІНДІЯ

Через зливи загинули десятки людей

У штаті Андхра-Прадеш, на півдні країни, через сильні дощі та спричинені ними повені за минулі вихідні загинуло щонайменше 40 чоловік. У столиці штату, місті Гайдарабаді, 14 душ позбулося життя. Сильно постраждали численні будинки. У цілому через зливи з найнебезпечніших районів штату довелось евакуювати більш як 150 тисяч індійців.

БОЛІВІЯ

Болівійці висловили довіру президентові?

Президент Болівії Ево Моралес, як показало опитування на виході з виборчих дільниць, набрав на референдумі про довіру необхідну кількість голосів для того, щоб залишитися на своїй посаді. За результатами народного волевиявлення, яке пройшло в цій південноамериканській республіці в неділю, вирішиться питання про довіру президентові і восьми губернаторам країни. Відповідно до конституції, під час плебісциту і президент, і губернатори мають набрати більше голосів, ніж вони одержали на попередніх виборах. Інакше буде призначено перевибори. Офіційні результати референдуму опублікують через тиждень.

Нагадаємо, що, за задумом керівництва країни, референдум має вивести країну з політичної кризи, викликаної протистоянням центральної влади з регіональними властями. Щонайменше п'ять провінцій Болівії виступають за розширення автономії. Це не виключає наступного відділення і створення нового державного утворення «Нація рівнин». Там містяться основні запаси газу (85%), виробляється 80% ВВП і проживає дві третини населення.

КОЛУМБІЯ

Найстаріша людина планети живе вже 127 років

Селянин Серрано Аренкас живе на півночі Колумбії, у невеликому містечку Баранкілья. Згідно з підтвердженими документами, Серрано Аренкасу 127 років. Колумбійський довгожитель народився 5 березня 1881 року, і, таким чином, він на 15 років старший від японця Томохі Танабе, якого офіційно записано у Книгу рекордів Гіннесса як найстаршу людину світу. Причини свого довголіття Серрано Аренкас пояснює просто: «Треба вірити в Бога і не думати про погане». У довгожителя 24 дитини, наймолодший син з'явився на світ, коли батькові було 70 років.

Нові свідки з`явилися у справі вбивства відомого львівського бізнесмена Ігоря Кульчицького *(Укрінформ)*

Органи системи Міністерства праці та соціальної політики готують документи для виплати допомоги громадянам, які постраждали внаслідок стихійного лиха у підвищених розмірах *(Укрінформ)*

Не бажає танцювати під дудку баронів

Село Миколаївка Білгород–Дністровського району від решти населених пунктів Одеської області відрізняється хіба тим, що море тут хлюпоче, як то кажуть, під вікнами будинків. За часів Радянського Союзу тут будували пансіонати, бази відпочинку, турбази, що належали різним міністерствам і відомствам. Ці рекреаційні об'єкти в перші роки незалежності України практично виявилися непотрібними колишнім власникам, багато хто з яких до того ж опинився у країнах близького зарубіжжя.

У метушні і безладі 90-х років оздоровниці легко змінювали власників, продавалися, купувалися практично за викидними цінами. Не уникла цієї долі і база відпочинку «Райдуга». Колишній власник, московське акціонерне товариство «Спецстальконструкція» продало «Райдугу» українським партнерам. Потім була ще одна угода з продажу, і 2003 року повноправним господарем бази відпочинку на законних підставах стало мале приватне підприємство «Екофільтр», зареєстроване в місті Києві. Серед інших видів діяльності МПП «Екофільтр» у довідці з державного реєстру підприємств і організацій України значилося, що воно має право «надавати місця для короткочасного проживання в літніх будиночках, котеджах, квартирах, які здаються на час відпускного періоду».

Миколаївська сільська рада і МПП «Екофільтр» в особі директора підприємства — Василя Петровича Затильного — уклали договір про оренду земельної ділянки терміном на 49 років. На цій земельній ділянці розташовувалися літні будиночки, у яких відпочивали за помірну плату аматори морської стихії.

Імовірно, у Василя Затильного були на те вагомі причини, і він уклав договори з братами Стойковими — Миколою Івановичем та Іваном Івановичем — про оренду оздоровчого комплексу, що належав МПП. Через три роки ці договори були достроково розірвані. Один із братів, Микола Стойков, був призначений заступником директора бази відпочинку «Райдуга».

Ну а далі ситуація кардинальним чином змінилася: Миколу Стойкова було обрано головою Миколаївської сільської ради. І тут для бази відпочинку «Райдуга» і директора МПП Василя Затильного настали, скажемо так, нелегкі часи.

Самому Василю Петровичу спочатку м'яко, а потім усе наполегливіше почали рекомендувати забиратися геть з Миколаївки в стольний град Київ. Як здалося Затильному, ці «рекомендації» скоріше нагадували погрози, аніж нормальні ділові відносини.

12 липня 2007 року сесія Миколаївської сільської ради прийняла рішення про вилучення 1,52 гектара земельної ділянки у МПП «Екофільтр» із загальної площі 3,05 га, на яких розташовувалися споруди й будинки бази відпочинку «Райдуга».

Але до цього рішення директор МПП «Екофільтр» Василь Затильний міг би й не дожити. Оскільки 1 серпня 2006 року було вчинено спробу його вбити.

Директора вбивали бейсбольною битою

Цього вечора Василь Петрович підбивав підсумки робочого дня — переглядав документи, готував розпорядження. Зненацька до робочого кабінету увірвалися двоє невідомих, у руках одного з них була бейсбольна бита, другий був озброєний кастетом. Без якихось пояснень вони почали бити Затильного. Був і третій подільник — він стояв зовні біля вхідних дверей, стежив, щоб сторонні не перешкодили вбивству. Пізніше цей епізод у матеріалах відкритої кримінальної справи буде кваліфіковано так: «Діючи умисне, з корисливих мотивів, з метою убивства потерпілого Затильного В. П, Машковцев Олександр завдав Затильному В. П., який сидів за столом, численних ударів бейсбольною битою по голові, а Олег Ковальчук завдавав численних ударів рукою, озброєною кастетом, у скроневу частину голови».

Від неминучої смерті директора врятувало не чудо, а законна дружина. Зачувши недобре, вона кинулася на допомогу чоловікові. Дорогу їй перепинив один з учасників убивства. Жінка відштовхнула його й увірвалася в кімнату. Побачивши моторошну картину, вона почала голосно кликати на допомогу. Цього лементу грабіжники злякалися і кинулися навтьоки.

Затильного доставили до нейрохірургічного відділення обласної лікарні з діагнозом: «Важка відкрита проникаюча черепно-мозкова травма. Вдавлений дірчастий перелом лобової кісти праворуч. Вдавлений імпресійний перелом скроневої кісти праворуч. Забиття-стиснення — розтрощення лобової і скроневої долі з ушкодженням коркових судин. Ліва пірамідальна недостатність. Забиті рані лобової, скроневої і потиличної областей праворуч. Забиття, садна м'яких покривів голови, тулуба. Дефект лобової і скроневої кісток».

З лікарні Василь Затильний вийшов із групою інвалідності.

Не встигла тиха курортна Миколаївка відійти від шоку після спроби убивства директора МПП «Екофільтр», як знову резонансний злочин: 20 серпня 2006 року був убитий хазяїн бази відпочинку «Пелікан» В. Гусєв. Його невідомі убивали в під'їзді будинку по вулиці Фонтанська дорога. Двоє невідомих у масках підкараулили Гусєва і почали бити його металевими прутами. Від отриманих поранень директор «Пелікана» помер. Злочинці пограбували вбитого: прихопили барсетку, котра належала власнику бази відпочинку «Пелікан», велику суму грошей, цифровий фотоапарат.

Справа про розкриття убивства Гусєва була доручена слідчому слідчого управління Головного управління МВС в Україні Владиславові Ликші. Йому вдалося установити, що замах на убивство Василя Затильного й убивство підприємця Гусєва за почерком практично збігалися.

Не будемо розкривати секрети слідства, але скажемо, що в результаті копіткої роботи слідчому вдалося вийти на організоване злочинне угруповання «Приморські», яке протягом тривалого часу тероризувало Білгород-Дністровський район. Після затримання трьох лобуряк, підозрюваних у вчиненні вбивства і замаху на убивство, на слідчого почали чинити потужний тиск «доброзичливці», котрі обіцяли в разі «полюбовного вирішення питань» чималі блага, пільги і великі суми грошей.

Природно, що два резонансних злочини, вчинені в курортному селищі стосовно двох власників оздоровчих об'єктів, не могли не насторожити правоохоронні органи. Тим більше, як з'ясувалося, Василь Затильний, немов передчуваючи, що його спробують убити, у численних листах до різні правоохоронних органів просив захисту для себе особисто. На прохання ніхто не відгукнувся, чиновники обмежувалися відписками.

Ця кримінальна справа дійшла до суду. І 28 грудня 2007 року апеляційний суд Одеської області під головуванням судді Н. Гридіної, розглянувши на відкритому судовому засіданні кримінальну справу про убивство В. Гусєва і спробу вбивства Василя Затильного, визнав установлених слідством осіб винними у вчиненні вищезгаданих злочинів. От що сказано в судовому рішенні про спробу убивства Василя Затильного: «Оцінивши зібрані в справі і досліджені судом докази в сукупності, суд доходить висновку, що в епізоді із замахом на умисне вбивство Затильного В. П. провина підсудних у вчиненні злочину, передбаченого ст. ст. 15 ч.3 - 155 ч.2 пп. 6,12 КК України, доведена цілком. Дії підсудних правильно кваліфіковано як замах на умисне вбивство...» Також було цілком доведено провину підсудних з убивства підприємця В. Гусєва.

Злочинці з рішенням Одеського апеляційного суду не погодилися і направили касаційні скарги до Верховного Суду України.

Суд завершився, вирок винесено. Але Василю Петровичу Затильному не дає спокою питання: хто ж виступив у ролі замовника? Кому і де він перейшов дорогу?

Чужі тут не ходять

Як кажуть у Миколаївці, основні претензії місцевих жителів до убитого підприємця Гусєва і «недобитого» Василя Затильного прості, як рівнобедрений трикутник: чужинці не мають права займатися бізнесом у Миколаївці. Не більше і не менше.

Атмосфера страху, залякування в селі немісцевих жителів стає просто нестерпною. А правоохоронні органи, до яких звертаються по реальну допомогу і підтримку власники рекреаційних об'єктів, не кваляться розбиратися в реальному стані справ.

Тим часом «Райдугу» намагаються відключити від комунальної системи водопостачання.

МПП «Екофільтр» звернулося до Миколаївської сільської ради з проханням про затвердження проекту землевпорядкування з відведення земельної ділянки в довгострокову оренду для розміщення й обслуговування будівель і споруд бази відпочинку «Райдуга» на території села Миколаївка площею в 3,05 гектара. У відповідь — тиша. А тим часом Одеський апеляційний господарський суд у своєму рішенні відзначив цю бездіяльність Миколаївської сільської ради і зобов'язав її прийняти відповідне рішення.

Подібних прикладів, коли місцеве самоврядування знищує бізнес підприємця, основна «провина» котрого, якщо так можна сказати, полягає лише в тому, що він живе в Києві, навести можна чимало.

Василь Петрович Затильний бореться із свавіллям місцевої влади, винятково керуючись нормами чинного законодавства. Не завжди йому це вдається, але і здаватися на милість чиновників він не збирається.

Чи боїться він за своє життя? Боїться. Тим більше, що погрози на його адресу не припинилися, а навпаки, посилилися. Та він не бажає танцювати під дудку місцевих баронів, які встановили в селі диктатуру страху, приниження і образ. І переконаний, що правовому свавіллю буде покладено край.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.
Одеська область.

Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

Політична заява Партії національно-економічного розвитку України!

1. Останнім часом в Україні активізувалися деструктивні сили, діяльність яких спрямована на дискредитацію діючої влади. В державі панує свавілля у судових органах, широкого розповсюдження набули силові дії, спрямовані проти розвитку держави.

2. Партія національно-економічного розвитку України (ПНЕРУ) звертає увагу державних структур на те, що механізм вирішення господарських справ «схоплено» рейдерськими угрупуваннями, які мають вільний доступ до судів, реклами, органів внутрішніх справ тощо. Ця ситуація не може не турбувати таку політичну силу, як Партія національно-економічного розвитку України, програмні положення якої спрямовані на інноваційно-інвестиційний розвиток економіки власними силами. На жаль, ситуація змінюється на гірше — половина банківського капіталу скуплена іноземними країнами. Все, що залишилося вітчизняне, переслідується бандитськими угрупуваннями. Справа поставлена таким чином, щоб здійснити силовий перерозподіл власності і силовими методами захопити у свої руки вітчизняні банки на користь чужому капіталу.

3. Незважаючи на вимогу Національного банку України щодо збільшення капіталу Промінвестбанку для розширення сфери інвестиційного кредитування окремі державні структури блокують додаткову емісію акцій, посилаючись на заборону з боку суду. Сьогодні практично не можна вирішити жодного економічного питання як у місцевих адміністраціях, так і в судах. За такої ситуації страждає як держава, національна економіка, так і український народ. До тих пір, поки держава не зверне увагу на цю ситуацію як особливо небезпечну для збереження самостійності, доти Україна «провалюватиметься в багнюку» злодіїв і хабарників. Це вже не епізод, а працює ціла система.

ПНЕРУ звертається до Президента України із закликом дати оцінку цим явищам і навести порядок у державі.

Політрада ПНЕРУ.

Дихайте глибше! Через п'ять років

ЕКОЛОГІЯ

На пляжі в Юр'ївці поблизу Маріуполя, біля відомої аборигенам Зміїної балки, гадюка вкусила 5-річного малюка. Хлопчикові поталанило: в маріупольській лікарні № 3 потрібна антиотрута знайшлась. Але це була остання ампула...

Щось подібне відбувається і в екологічній ніші. Людина не може відмовитись від видобування руди, виплавлення сталі, промислових масштабів сільського господарства з застосуванням гербіцидів та мінеральних добрив. Головне - регулювати кількість «змій» (масштаб техногенного втручання в природу) й завжди мати напоготові «протиотруту» (вкладати кошти в природоохоронні заходи).

Наприклад, у тій же Донецькій області на початку сезону було закрито 15 морських, 16 річкових і майже 60 пляжів на водосховищах місцевого значення. Дозволено купання тільки на 10. «Кожна друга проба води в Азовському морі не відповідає санітарним нормам за хімічними показниками, — повідомила пресі заступник головного санітарного лікаря області Лариса Гусєва. — В міській смузі Маріуполя 100 % проб — з відхиленнями».

Сказати, що місцева влада махнула рукою на екологічні проблеми, означало б погрішити проти істини. На початку і в розпал сезону Держекоінспекція разом із департаментом ДАІ МВС провели на території області (а також Запорізької й Херсонської) акцію «Чисте повітря», перевіряючи не тільки автотранспорт, а й промислові гіганти (Маріупольський металургійний комбінат ім. Ілліча, «Азовсталь», «Азовмаш» і т. д.). До адміністративної відповідальності притягнено 70 чоловік, з яких 9 — посадові особи.

Маріупольська міськрада отримала принципову згоду Інституту ім. Марзєєва на екологічний моніторинг. Цей науковий заклад уже вивчав вплив промислових об'єктів та транспорту на здоров'я населення в Запоріжжі. Правда, левову частку фінансування цього заходу тоді взяв на себе Світовий банк.

«Ми проводимо цілеспрямовану роботу, щоб укласти з Інститутом ім. Марзєєва угоду про роботу з оцінки ступеня ризику, — каже головний спеціаліст відділу екології Маріупольської міськради Ольга Йолкіна. — А будь-яка дослідницька робота проводиться з певною метою. В даному разі — на основі висновків інституту буде внесено корективи в заходи, котрі вже проводяться в місті, в тому числі й металургійними підприємствами».

Слід сказати, металургійні комбінати, викиди яких не зрівняти з рівнем забруднення атмосфери навіть допотопним «Москвичем», спійманим Держекоінспекцією з ДАІ на дорозі, вже й самі починають розуміти, що від природоохоронних заходів не відкрутитися. «З нашого боку, — сказав заступник головного інженера з охорони навколишнього середовища ММК ім. Ілліча Олександр Смотров, коментуючи пресі підготовчі роботи з залучення науковців, — буде представлено всю необхідну інформацію. Це, до слова, в наших інтересах».

Ще б пак. Міський голова Маріуполя Юрій Хотлубей на своїй київській прес-конференції 25 червня повідомив, що середня зарплата в місті — 2,4 тис. грн., рівень безробіття — 0,4%. І додав: середня тривалість життя у чоловіків (в основному металургів, які й забезпечують своїм сім'ям такий рівень життя, що і в столиці можуть позаздрити) — 62 роки.

У 2003 році на 100 тис. маріупольців було зафіксовано 17 048 випадків захворювань. В минулому — вже 18 850. У цьому році лікарі очікують 19 280 захворювань на 100 тис. жителів, кожен з яких і так хворіє мінімум двома хворобами. Онкопатологія в 2004-му показувала 398 випадків на 10 тис. населення, нині — 446; захворювання крові зросли з 86 до 132 випадків, вроджені аномалії дітей — з 52 до 58. Це свіжі дані, наведені головою постійної комісії міськради з питань охорони здоров'я, санітарного стану й екології міста Володимиром Махсмою на нараді в міськраді 1 серпня стосовно виконання ВАТ «ММК ім. Ілліча» природоохоронних заходів.

«Усі ми знаємо комбінат імені Ілліча як соціально орієнтоване підприємство, але коли говоримо конкретно про стан повітря, то слід зразу визнати: комбінат нині — найпотужніший забруднювач атмосфери в місті, 60 відсотків — питома вага комбінату в загальному об'ємі шкідливих викидів», — сказав на зібранні головний державний санітарний лікар міста Георгій Гусаков.

Санлікар ще й дещо закруглив цифру. Насправді, прозвучало на нараді, ММК видає в атмосферу 67% забруднення. Але не це найстрашніше. Повертаючись до нашої побутової історії зі змією, біда в тому, що ніхто не дбає, щоб «у клініках була протиотрута». Іншими словами, раз металургійний гігант збільшує викиди (диму без вогню не буває), — значить, він збільшує виробництво. Раз він збільшує виробництво, на його продукцію є попит і він збільшує свої прибутки. Чому гроші не працюють на «протиотруту», чи, пак, на екологічну складову виробництва?

ВАТ «Азовсталь» має «долю» в забрудненні атмосфери Маріуполя 33%. Також чимало. Але цей комбінат змусили (міська влада в тому числі) «поділитися» прибутками з атмосферою, і цей велетень вже нині розпочав реалізацію масштабного інвестиційного проекту на 2008—2019 рр. вартістю 5 млрд. доларів.

У 2006-му кількість валових викидів «Ілліча» становила 228,9 тис. т, у 2007-му — 254 тис. «Враховуючи цей приріст, — сказав пан Гусаков, — можна чекати, що до кінця поточного року ми також фіксуватимемо приріст валових викидів в атмосферу від комбінату Ілліча». Учасників наради насторожує інше: в 2006-му в природоохоронні заходи «Іллічем» було спрямовано 74 млн. грн. капітальних вкладень, в 2007-му — 2,6 млн., за перше півріччя 2008-го — 2,9 млн. грн. Не треба бути великим математиком, щоб зрозуміти: коштом здоров'я населення власники комбінату, мабуть, отримують надприбутки, паралельно економлячи на екологічних видатках.

Представники обласної екологічної інспекції, міської природоохоронної прокуратури, міськСЕС, депутати міськради були одностайні: враховуючи часткове або повне невиконання вимог контролюючих екологічних служб, невиправдане перенесення запланованих екологічних заходів, невиконання рішень міськради і положень програми охорони й оздоровлення навколишнього середовища, комбінатом ім. Ілліча найближчим часом мають бути проведені заходи для виправлення критичної ситуації. Чи будуть?

Вже згадуваний заступник головного інженера з охорони навколишнього середовища ММК ім. Ілліча Олександр Смотров підтвердив на нараді, що перевищення гранично допустимих концентрацій (ГДК) у викидах комбінату часом сягає позначки 1,3. Але винен у всьому вітер... З його слів стало зрозуміло, що серйозного поліпшення показників слід чекати ще п'ять років — після заміни мартенівського ливарного виробництва киснево-конверторним дихати стане легше: «Зараз комбінат уклав угоду на розробку технічного обгрунтування з реконструкції мартенівського цеху в конверторне виробництво. Орієнтовно комплекс нового ККЦ коштуватиме 800 млн. доларів, побудувати новий цех ми плануємо за п'ять років, не менше».

На скільки зросте за п'ять років смертність у Маріуполі? На скільки за цей час скоротиться тривалість життя? Напевно, статистика, яка знає все, в змозі відповісти на ці питання. Нам підраховувати не хочеться: дуже важко рахувати мертві душі, ще важче — ПОТЕНЦІЙНІ мертві душі.

Віктор СОМИК.

Донецька область.

Гріх мовчання чи покарання?

ЗА ЛИСТОМ ЧИТАЧА

Трагедія, що сталась у Білогір'ї, сколихнула весь райцентр. У крихітному селищі, де практично всі знають одне одного, ще довго обговорювали цю подію і не могли зрозуміти, як таке взагалі могло бути.

А було от що. Коли ще зовсім юна соцпрацівниця місцевого територіального центру соціального обслуговування пенсіонерів зайшла в хату до своєї підопічної, вона ледь не зомліла від жаху. Старенька лежала на підлозі у багрі крові. Поруч — розбитий дубовий стілець, котрий і став знаряддям страшного катування.

За мить з'ясувалося, що бабуся ще жива, вона навіть пробувала щось сказати, але слова були нерозбірливими. Її встигли доставити до районної лікарні, і кілька днів там боролися за її життя. Але воно тихо пішло з неї. Всі наче розуміли, що у вісімдесят шість розпрощатись із життям — це природно. Але піти з нього з такими муками — це справді трагічно.

Бабуся так і не змогла сказати імені свого мучителя. Але місцеві оперативники спрацювали швидко: вже по обіді наступного дня було затримано підозрюваного. Коли містечко взнало, хто це, — воно здригнулось ще раз. І не дивно: на бабцю напав... соціальний працівник, котрий кілька років обслуговував місцевих самотніх пенсіонерів та інвалідів.

Дотепер для Білогір'я все, що сталося, — наче грім серед ясного неба. І відгуки старенських, котрим допомагав цей чоловік, і характеристики колег по центру, і акти перевірок виконання службових обов'язків — нічого не віщувало біду. Та й до загибелі Ольги Дацик саме незадовго до згаданих подій приходили з перевіркою із територіального центру. Запитували, чи ніхто її не ображає, чи задоволена вона роботою соціальних працівників. Питали навіть, чи, бува, немає незручностей через те, що до неї, одинокої жінки, приходить чоловік, чи, бува, не замінити його? Але у відповідь почули: «Ні, нікого, крім Валентина, мені не потрібно, він все робить добре, тож нехай приходить тільки він». Раїса Маринчук, керівник центру, якраз і демонструє акти тих останніх перевірок: «Жодних нарікань, ніяких претензій. Якби бабуся хоч словом обмовилась, хоч натякнула, що чимось незадоволена — нічого такого не сталося б. Бо в той самий день він був би відсторонений від роботи».

Але в листі, який надійшов до редакції від сестри загиблої, Надії Балагурчик, читаємо зовсім про інше. Та й під час зустрічі вона розповіла і мені, і директору центру багато інших речей. Мовляв, недаремно Валентин Балюк любив заходити до її сестри. Те, що допомагав по господарству, — одне, а от те, що вимагав за це гроші, — інше. Каже, що сестра потайки розповіла їй про це і слізно просила нікому більше не говорити, бо боялася свого кривдника.

Чи справді так було, тепер уже достеменно не скаже ніхто: Ольга Дацик померла, Валентин Балюк відбуває покарання, і свідків того, що відбувалось між ними, немає. А в центрі обслуговування пенсіонерів жодного негативного факту стосовно цього співробітника не зафіксовано. І зовсім не тому, що ніхто не цікавився його роботою. Просто про такі факти за час трирічної роботи Балюка ніхто жодного разу не повідомляв.

Сьогодні в цій установі працює майже півсотні осіб. А бажаючих працювати — ще більше. Причина зрозуміла: навіть незважаючи на досить скромні зарплати, центр — одна з небагатьох установ, яка дає людям у райцентрі роботу. Та й не тільки в райцентрі. Соціальний працівник є практично в кожному селі району, на обслуговуванні установи майже півтори тисячі пенсіонерів. В умовах сучасного сільського безробіття та безгрошів'я мати постійну роботу — мрія для багатьох. Тому, знаючи це, в центрі проводять серйозний відбір кандидатів. Тільки протягом березня сюди навідався з добрий десяток людей із проханням про працевлаштування, а вакансій — одиниці, тому добирають для себе кадри довго та прискіпливо.

Та навіть при цьому Раїса Миколаївна не скидає із себе частку вини за трагедію, що сталась, бо це ж вона приймала на роботу того соціального працівника. Спеціально підбирала людину не дуже молоду, щоб легше могла знаходити спільну мову зі своїми підопічними. Та й послужний список Балюка був їй відомий: колгоспний будівельник, працівник рембуддільниці, працівник пересувної механізованої колони. Йому ж і до пенсії залишалося всього кілька років, то, може, так би і закінчив чоловік свою трудову діяльність у ранзі будівельника. Якби не обставини. І колгосп, і дільниця, і колона — все розвалилось, розпалось. А як же людям доробляти до пенсії? Де шукати іншу роботу?

На моє запитання, чому в соціальні працівники беруть чоловіків (а таких четверо), адже це традиційно жіноча робота, мають логічне пояснення. Це люди, які не займаються безпосередньо доглядом за людьми старшого віку, а виконують різну господарську роботу. Адже підопічні центру — це майже стовідсотково сільський люд, котрий має свою хату, сад, город... А все це впорати потрібна господарська рука. Кому город скопати, кому бур'яни скосити, кому дров нарубати, кому огорожу полагодити — все це завдання соціального працівника. До речі, центр надає своїм клієнтам сорок видів різних послуг. Такого переліку навіть у значно престижніших обласних закладах не знайдеш, а тут, у глибинці, люди трудяться на совість. Причому всі ці послуги —безплатні.

Надія Балагурчик теж підтверджує, що вона нікому ніяких грошей за роботу ніколи не платила. А між тим у дворі її чисто й акуратно, і наводити ці порядки їй так само допомагали соціальні працівники із центру, бо вони й нею опікуються.

Звичайно, можна не виключати деяких моментів: що соціальні працівники роблять не все саме так, як хотілося б господарям та господиням. Що ж тут дивуватись, ніхто в твоїй господі не зробить саме так, як тобі хотілося б. Але ж роблять все-таки чимало.

А інколи навіть більше, ніж передбачено посадовими обов'язками. Але... за окрему плату. Річ у тому, що ніхто не може заборонити найняти людину в позаурочний час. Якщо сторони домовляються про додаткові послуги та додаткову оплату — хто ж їм може заборонити? Але Надія Тимофіївна тепер твердить одне: соціальний працівник не по-доброму домовлявся з її сестрою, а просто вимагав від неї гроші. І отримував своє. Тому і будь-якої вільної хвилини спішив до бабці Олі. Він і того трагічного вечора прийшов годині о десятій, коли робочий день давно закінчився. Мало того, був тоді у відпустці і ніяких завдань від центру не отримував. Кажуть, не так доля, посада чи якісь обставини, як випита горілка привели його до цієї оселі.

Тепер ні довести, ні спростувати це ніхто не зможе. Але дивує інше. Якщо сестра знала про те, що чоловік начебто вимагає у старенької гроші, чому мовчала? Чому не проронила жодного слова? Якщо боялася скандалів — не треба було офіційних скарг і звернень, варто було лише натякнути керівникові центру, і, можливо, трагедії ніколи не сталося б.

До честі Раїси Маринчук, всі, з ким доводилось спілкуватись у райцентрі, говорили про її чесність, порядність і принциповість. Та й сестра потерпілої не відкидала цього. Але в той, найпотрібніший, момент змовчала. Чому?

Тепер відповіді на це запитання немає. Але в душі, окрім глибокої рани через загибель сестри, залишилася ще й образа і бажання встановити «свою справедливість». Жінка не може змиритися, що кривдника покарано лише на сім з половиною років. Написала в листі, що суд був занадто м'яким. До того ж їй не дали можливості подати апеляційну скаргу. Але вже під час зустрічі додає, що її родич, котрого було визнано потерпілою стороною, сам відмовився від цієї скарги, бо взяв гроші, визначені судом компенсацією за матеріальну і моральну шкоду. І тут є одна деталь. Суму цю повинен був виплачувати зі своїх заробітків засуджений. Обчислюється вона кількома тисячами, тож, зрозуміло, чекати її довелося б не один рік. Але його родина вирішила зібрати ці кошти і віддати всі зразу, благаючи про прощення. Бо ж тяжкість гріха мимоволі лягла на душі і цих людей.

Утім, Надія Тимофіївна цим не задоволена. Жінка продовжує звертатися до найвищих державних, судових і правоохоронних інстанцій, намагаючись добитися зміни вироку і збільшення терміну покарання. Зрозуміло, ніякі гроші не окуплять мученицької смерті її сестри. І нічиї роки у в'язниці не повернуть до життя близької людини. Але що далі? Якої кари ще шукати?

З уст жодної людини в райцентрі, з ким доводилось спілкуватись, не почула слів виправдання на адресу засудженого. Але ж і бажання кривавої помсти теж не було. Всі наче сходились в одному: не повинен гріх убивства породжувати гріх помсти. Якщо підходити до справи тільки з бажання помститись, не одна голова могла б полетіти з пліч. Мовляв, недодивились, не того взяли на роботу, не проконтролювали, не так розслідували, не так засудили... Але ж сказано усім нам: не судіть і не судимі будете.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

На бабцю напав... соціальний працівник, котрий кілька років обслуговував місцевих самотніх пенсіонерів та інвалідів

У зв'язку з бойовими діями в Південній Осетії на біржах падає вартість акцій російських компаній *(Укрінформ)*

З початку року вартість палива та мастильних матеріалів в Україні зросла на 12,7% — Держкомстат *(Укрінформ)*

ДО УВАГИ УРЯДУ

Двигун прогресу, яким влада поки що не зацікавилась

Здається, нічого не змінилося з радянських часів. Принаймні — для винахідників. Такий висновок напрошується з історії впровадження винаходу Семена Шульги з Кіровограда. В 2001 році він запатентував роторно-лопатевий двигун внутрішнього згоряння, що працює на пороху від перетертої соломи.

Економічні вигоди, екологічна доцільність та технічність, працездатність двигуна неймовірні. Міркуйте самі. За розрахунками спеціалістів, переведення роботи двигунів на порошкове паливо із соломи в 16 разів економічно вигідніше порівняно з дизельним пальним і в 2,5 разу — порівняно з біопаливом (тим самим, яке сьогодні роблять із ріпакової олії). При цьому для виробництва сировини палива з соломи додаткової земельної площі, на відміну від ріпаку, не потрібно. Ось вона — енергетична незалежність хоча б нашої сільськогосподарської галузі! В чому ж справа? — запитаєте ви. Семен Шульга вважає, що в незацікавленості владних мужів у цьому винаході, негативному ставленні нафтових магнатів. Для розробки технічної документації і виготовлення дослідного зразка потрібно 500 тисяч гривень. З огляду на економічну вигоду винаходу, не такі вже й великі кошти. Проте їх немає у винахідника. А де кошти, які надає держава на розвиток енергозбережних технологій та інновацій, куди їх дівають, як витрачають? Запитання до уряду, до керівництва якого неодноразово уже звертався Семен Шульга. Може, хоч зараз процес впровадження винаходу зрушить з мертвої точки. Адреса винахідника є в редакції і чекає зацікавлених осіб.

Сергій ДЕМСЬКИЙ.

Бюджетні мільйони розчиняються в паводку і губляться в хлібних нивах

БАЛАНС ТИЖНЯ

Збиральна кампанія на полях країни наближається до завершення. Врожай справді удався щедрий. За офіційними повідомленнями, валовий збір зернових наближається до 38 мільйонів тонн. А в нас як повелося? Що щедріша нива, то більше в газетах замовлених статей, а на екранах — сюжетів про загальне аграрне благополуччя. Керівники Мінагрополітики, Академії аграрних наук «обліпили» хлібний колос і навперебій розповідають про мало не особисту участь у жнивах, позначаючи в такий спосіб свою потребу. До того ж «світяться» дедалі більше «батьки» так званих аграрних реформ, за допомогою яких, під звуки реляцій, триває дерибан земель і розтягання бюджетних коштів. Отаке у нас Королівство кривих дзеркал.

Насправді Юлії Тимошенко знову б запитати: чому ті, хто виростив зерно, часто залишаються при збитках, а на щедрому врожаї знову нагрівають руки посередники? Адже сільгоспвиробники ледь зводять кінці з кінцями, хлібні культури без обмежень спливають за кордон, а зернотрейдери неабияк збагачуються. Чи тут рука руку миє, чи, справді, у нашому уряді хвороба непрофесіоналізму: про актуальне думати, коли грім ударить?

Схоже, має рацію народний депутат Віктор Слаута, який зв'язав нинішню ситуацію на ринку зерна з неможливістю сільгоспвиробників з 1 січня 2008 року скористатися не тільки бюджетною підтримкою, а й до повної міри кредитними ресурсами. «Адже процентні ставки на кредити комерційних банків для аграріїв помітно зросли, а бюджетні кошти для компенсації цих ставок просто-напросто не виділялися. Через це сільгоспвиробник не зміг навіть провести необхідні агротехнічні заходи. Лише на позачерговій сесії Верховної Ради на це депутати виділили 400 мільйонів гривень. Добре, звичайно, але ж урожай уже майже зібрано», — констатує В. Слаута.

Тепер багато хто з аграріїв від безгрошів'я змушений продавати зерно за вочевидь заниженими цінами — у деяких областях вони вже опустилися до 600 гривень за тонну пшениці. Притримати б хліб до кращих часів — так потрібні ж гроші, щоб хоча б завершити збиральну кампанію. Можна зрозуміти сільгоспвиробників Полтавщини, котрі минулого тижня пікетували облдержадміністрацію з вимогами скупити в них у Держрезерв жито-пшеницю, як і було обіцяно, за прийнятними цінами. Обвинувачення в тому, що ОДА грає на боці спекулянтів-зернотрейдерів, схоже, так само не безпідставні. Найімовірніше, погрози аграріїв перекривати траси і зсипати зерно біля стін облдержадміністрації стануть реальністю — і не тільки на Полтавщині. А на полях країни відсутність можливості для аграріїв продати тепер зерно хоча б по собівартості призведе до скорочення посівних площ, насамперед під озимою пшеницею. Вона становить майже половину в хлібному валі.

Минулого тижня відразу кілька газет і телеканалів, у зв'язку з виділенням бюджетних грошей регіонам, що потерпають від великої води, намагалися розслідувати, як були витрачені «паводкові» кошти минулих років. З'ясувалося, справді потерпілим дісталися крихти, те, що недоподілили київські, обласні і районні чиновники. Хоча наш народ давно звик до чарівних перетворень державних коштів на розкішні приватні вілли і «круті» авто і вже давно на це не нарікає. Тому багато хто розцінює рішення вітчизняного уряду обмежити придбання службових машин для держслужбовців 60 тисячами гривень як черговий піар-хід. Автопарк чиновників «упакований» під зав'язку — тріщить по швах від придбаних для них раніше дорогущих іномарок. Тепер, звичайно, можна й боротьбу з перевитратою на це бюджетних коштів оголосити. Хоча побачу якогось міністра, що поспішає на засідання Кабміну на «Таврії», — особисто потисну йому руку.

Наприкінці минулого тижня у світі знову впали ціни на нафту — до 113 доларів за барель. На вітчизняних бензоколонках це ніяк не позначилося. Цінники українських автозаправок відважно реагують на всі світові підвищення, а на зниження — отут уже дзуськи! Але, будемо сподіватися, що відлуння світових тенденцій цього разу докотиться до України і бензин подешевшає хоча б на кілька копійок.

Галина КВІТКА.

Помилка розвідника

Прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко доручила створити комісію для перевірки компанії «Авіалінії Антонова», що є структурною одиницею Авіаційного науково-технічного комплексу (АНТК) імені О. К. Антонова. Привід для цього був, на перший погляд, дуже серйозний — інформація українських контррозвідників із Служби безпеки.

Дивним чином матеріали спецслужби ще до закінчення перевірки потрапили в пресу. З них випливало, що СБУ звинувачує керівництво АНТК ім. О. К. Антонова у виведенні за кордон фінансів, отриманих від експлуатації транспортних літаків Ан-124-100 «Руслан». Нібито на цій техніці заробляють росіяни, а Україна втрачає позиції на міжнародному ринку авіаперевезень вантажів. Звичайно, тема про «втрату» державою 100 млн. доларів не могла не зацікавити автора, який вирішив провести власне журналістське розслідування. Не кажучи для професіоналізму контррозвідників, нами не знайдено доказів вказаних звинувачень. Але про все по порядку.

Деякі обвинувачення СБУ відразу видавалися зовсім дивними. Українці, буцімто, порушили законодавство при створенні спільних підприємств Ruslan SALIS (Німеччина) та Ruslan International (Велика Британія). Але, як відомо, зазначені компанії обслуговують замовлення ООН, НАТО тощо. Важко повірити, що такі знані міжнародні організації підуть на сумнівні схеми. Відповідно, дивує позиція СБУ, яка вважає безкоштовне отримання на баланс державного підприємства акцій прибуткових компаній — втратою для бюджету... Так само дивним видається ставлення Служби до рішень українських судів — адже вони ще в 2006 році встановили законність отримання АНТК акцій іноземних компаній!

Мало того, з'ясувалося, что захисники державної безпеки фактично підкинули Кабінету Міністрів зайву роботу. Всі закиди, викладені у їхній доповіді керівникові уряду, вже неодноразово перевірені іншими, як то кажуть, компетентними органами: Генеральною прокуратурою, Державною податковою адміністрацією, Головним КРУ, міжвідомчою робочою групою, створеною за дорученням попереднього уряду.

Звичайно, з огляду на конкуренцію силових відомств, Служба безпеки має доводити свою ефективність. Природно також, що СБУ не може відповідати за якість попередньої роботи своїх колег. Але співробітники спецслужби до того самі неодноразово перевіряли АНТК ім. О. К. Антонова і нічого кримінального не знайшли.

Можна не довіряти роботі попереднього уряду, проте детальний аналіз діяльності «Авіалінії Антонова» проводився вже при нинішньому Кабінеті Міністрів на початку року під час підготовки до розгляду питання щодо ситуації у авіабудуванні на Раді національної безпеки і оборони України.

Незрозуміло, як пильне око контррозвідників не знайшло у пресі розгорнуті відповіді на запитання, що виникли у них з приводу діяльності АНТК. Адже робота із відкритими джерелами інформації є невід'ємною складовою їхньої буденної праці.

Виявляється, схема відносин «Авіалінії Антонова» із закордонними посередниками не змінювалася із початку 90-х років минулого сторіччя, коли її законність підтвердив тодішній заступник голови Національного банку України Ігор Мітюков. Головний принцип роботи полягає в тому, що всі витрати за кордоном, пов'язані з експлуатацією літаків, сплачує місцевий агент.

Як кажуть фахівці галузі, сплачувати за проліт літаків, за паливо, аеропортові збори з Києва просто неможливо в умовах забюрократизованої фінансової системи. За кордоном усе це робиться за допомогою системи «банк-клієнт» у режимі реального часу, що надважливо для чартерних авіаперевезень.

Решту грошей іноземний агент перераховує АНТК ім. О. К. Антонова, яке вже в Україні витрачає немалі кошти на технічне обслуговування літаків, їх модернізацію, заробітню плату льотчиків тощо, та ще й сплачує чимало в держбюджет. Діяльність агентів, звичайно, має собівартість. Але, зважаючи, що АНТК (читай — держава) є співвласником цих агентів, їх витрати жорстко контролюються, а прибуток врешті-решт знову-таки повернеться в Україну у вигляді дивідендів.

До речі, витрати АНТК ім. Антонова на оплату цих послуг скоротилися за останні роки з 10—15% до 2—3%. Це пояснюється саме відмовою «Авіалінії Антонова» від сторонніх компаній-агентів і початком плідної співпраці на паритетних засадах із російським партнером — фірмою «Волга — Дніпро» через ті самі Ruslan SALIS та Ruslan International.

Так, минулого року українські «Руслани» заробили трохи більш як 200 млн. дол. Близько половини з цих коштів «з'їли» витрати, в тому числі на авіапальне, що останніми роками подорожчало у декілька разів, обслуговування літаків у інших державах та інші прямі експлуатаційні витрати, які несуть за АНТК агенти.

Саме ці кошти, як вважає СБУ, «Авіалінії Антонова» і «сховали» за межами України. Тобто так само можна підозрювати, наприклад, МЗС у виведенні за кордон бюджетних коштів під приводом витрат на отримання української власності в іноземних країнах.

У звинуваченнях СБУ є й інша, міжнародна, складова. Фактично українські контррозвідники звинуватили у тіньових операціях німецьку компанію Ruslan SALIS, що працює із НАТО і проходить щорічні перевірки не лише цієї організації, а й відомої аудиторської компанії, що входить до трійки найбільших у світі. Сховати щось від аудиторів просто неможливо.

Якби, приміром, перевіряльник помітив, що Ruslan SALIS купує паливо в декілька разів дорожче, ніж інші фірми, або переказує кошти іноземним структурам за сумнівні послуги, то він би ніколи не підписав позитивний аудиторський висновок. А про роботу із НАТО можна було б взагалі забути. Те ж саме стосується і Ruslan International. Більше того, у Великій Британії аудитор виконує функції податкової.

Закиди АНТК про втрату ринку взагалі безпідставні. Україна з сімома літаками «Руслан» завжди поступалася Росії, що має удвічі більше літаків у комерційній експлуатації (компанії «Волга—Дніпро» та «Польот»). Крім того, останніми роками ринок ще змінився — Ан-124-100 отримали Лівія й Об'єднані Арабські Емірати.

Хоч як дивно, але навіть зменшення частки «Авіалінії Антонова» на світовому ринку вантажних авіаперевезень із 36% у 2003 році до 25% у 2007-му зовсім не свідчить про втрати позицій компанії. Навпаки, у грошовому вираженні частка українського авіаперевізника зросла більш ніж утричі, бо і ринок росте. Не варто забувати і про те, що таке падіння частково викликане арештами українських літаків у 2003—2004 роках, що відбулись, як пам'ятаємо, аж ніяк не з вини АНТК ім. Антонова, а тодішнього керівництва Фонду держмайна.

Прикро, що співробітники СБУ так помилилися. Адже не хочеться вірити, що поважну службу хтось використовує для досягнення власних корисливих цілей, які далекі від інтересів державної безпеки.

Андрій КРАСНОВ.

P.S. Коли стаття вже була готова до друку, в юридичній фірмі «Ілляшев та Партнери», яка представляє інтереси АНТК ім. О. К. Антонова, повідомили, що листом від 30 липня ц. р. Генеральна прокуратура поінформувала, що СБУ справді зверталася до ГПУ з матеріалами перевірок щодо діяльності АНТК, але прокуратурою встановлено, що «підстав для заходів прокурорського реагування не вбачається».

Як то кажуть, «бігали задурно, зате хоч зігрілися»...

Мал. Олександра МОНАСТИРСЬКОГО.

Упевнені кроки модернового «Славутича»

Вітчизняний комбайн «Славутич» з Херсона — останній з могікан, який виробляється в Україні. Тернистий шлях цього модернового самохідця не завжди був легким. Урешті-решт з приходом на завод інвестора з Білої Церкви покладено край «особливостям вітчизняного комбайнобудування». Підприємство запрацювало ритмічно, значно розширилася номенклатура техніки, з'явилися нові види продукції, оптимізовано виробничу структуру. Відновлено деякі технології, на які наполегливо стали зазіхати із зарубіжжя. Вперше за останні десять років перебудовано адмінкорпус, відремонтовано дахи на виробничих корпусах, розпочато спорудження нової котельні. Але головне — це інвестування у виробництво. Пішли перші грошові транші за вже другого «лазерного хірурга металу» «Бистроніки» (на сьогодні закладено фундамент під установку обладнання), відновлюються лакофарбувальні лінії.

Ця динаміка невдовзі увінчається виходом 1000-го «Славутича». Подія збігається з 10-річчям випуску першої промислової партії комбайнів «Славутич», до якої мають стосунок фахівці дніпропетровського КБ «Південне» — ідеологи та головні розробники технічної документації. Херсонці через газету щиро дякують генеральному конструктору Станіславу Конюхову, головному конструктору Михайлу Бондарю та іншим. Бажають значних успіхів у праці і нових досягнень у виробничій сфері. Вони разом з херсонськими конструкторами створили справжнього степового корабля, що витримав велику конкуренцію з «Обрієм», «Ланом», «Дніпром» та «Атеком». А зараз змагається на рідних полях з «іноземцями». Херсонці пишаються «Славутичем», що його визнали єдиним працездатним вітчизняним зернозбиральним комбайном, який має право на життя.

Проте експансію закордонної техніки, яку у повному обсязі розпочато в країні у зв'язку зі вступом до СОТ, нелегко припинити. Як розповіде голова ТОВ «Херсонський машинобудівний завод» та НВП «БілоцерківМАЗ» Олександр Олійник, зрештою, не боязно вступати до СОТ, бо фактично херсонці вже давно працюють за світовими правилами. На імпорт зернозбиральних комбайнів реєстрація подешевшала з 1 до 0,5%. А мита як не було колись, так і нині немає. Тому не звикати до конкуренції із зарубіжними виробниками.

Але, за інформацією Міністерства промполітики, за шість місяців поточного року в Україну було ввезено 2477 зернових комбайнів (проти 852 за аналогічний період минулого). Комбайни (в т. ч. і секонд-хенд) нам ввозять вже з 21 країни світу (ще торік з 13).

— У цьому році наша агрофірма докупила ще чотири «Славутичі». На двох з братом ми маємо вже десять. Довірили своєму вітчизняному виробнику і не помилилися, — розповів генеральний директор АВ ТОВ «Агроцентр і К», депутат Дніпропетровської обласної ради Віктор Карпенко. — Адже збільшення поставок в країну іноземної техніки — це занадто. Держава повинна турбуватися про свого виробника. Те, що ми не сприяємо своїм, ще відгукнеться на вітчизняному сільгоспмашинобудуванні. І для декого це є нагодою зловити рибку у каламутній воді. Ми вже відчули це в продовольчій галузі — на прикладі виробництва олії та цукру або у тваринництві. Без сертифіката відповідності нормам якості продукції Європейського Союзу нікуди не проштовхнутись. А що казати про дорогу закордонну техніку? Вона не кожному по кишені. Ціни на запчастини кусаються, тільки один щорічний ремонт комбайна коштує близько 10 тисяч доларів. А використання та обслуговування деяких сівалок виливається нам у велику копієчку.

Головний керуючий П'ятихатського відділення цього товариства Сергій Хіманіч з болем поділився своїми думками про цю ситуацію:

— Скільки може країна нас кривдити? Помітне лобіювання чиїхось інтересів. Невже залишили всі спроби зробити свій комбайн? У нашому господарстві були «Лани» — ніби добра машина. Але не дали можливості доробити її. Зараз я боюся за нашу останню надію — «Славутич», бо ми за п'ять років користування ним переконалися: кращого нам не треба. Від добра добра не шукають. До речі, два роки тому на Дніпропетровщині я бачив, як на полі всім «світом» збирали врожай. Тут були «Славутичі», перефарбовані комбайни «Русь» з Таганрога та старенькі «Лани». Місцеві «винахідники» дали їм нову назву «Житниця» та «Льоха». Так-от: «Славутич» міцніший і пропускна спроможність зернової маси у нього більша. Тому керівництво фірми «Агроцентр» зробило свою ставку — тільки на «Славутичі».

— Відверто кажучи, — продовжує С. Хіманіч, — великих проблем не було. Перші три комбайни у нас працюють вже п'ять років. У моєму господарстві ці комбайни скошують по 2500 га. Як щось виходило з ладу, за першим дзвінком сервісна бригада з Херсона тут як тут. Відремонтували і відразу у поле. Не порівняти з іноземною технікою. У нас також є закордонні трактори та сівалки. Так сервісників ми чекаємо цілий місяць. І це не жарт — запчастин до американської сівалки треба чекати 180 днів! Кому потрібна така дорога «іграшка»?

Ми довго розмовляли про доставку запчастин. За словами Сергія Михайловича, у нього в господарстві працюють досвідчені фахівці. Були і поради нашим конструкторам змінити дещо у конструкції кукурудзяних жниварок, тому що поле — це лакмусовий папірець, на якому всі недоліки як на долоні. Пораду конструкторам заводу було сприйнято об'єктивно.

Як розповів Сергій Хіманіч, приїздив до них сам генеральний конструктор, і згодом у господарстві вже працювали нові жниварки з внесеними змінами у конструкцію. Це ознака того, що заводчани уважно прислухаються до тих, хто працює на їхній техніці. С. Хіманіч був в Америці. Бачив, як працюють «Джон-Діри» та «Нью-Холанди». У американських фермерів також є купа проблем. Оптимістичні американці теж кажуть, що залізо завжди є залізом, також ламається і є проблеми з пожнивними залишками. А щоб замінити у комбайна тільки мастило та фільтри, їм потрібно близько шести тисяч доларів. Для порівняння: для профілактичного обслуговування трьох «Славутичів» треба приблизно по п'ять тисяч гривень на рік. А на ремонт однієї старенької «Ниви» пішло понад 15 тис. гривень. Тож кому віддавати перевагу?

Пощастило С. Хіманічу відвідати й аграрну виставку у Польщі. Спілкувався з багатьма польськими аграріями. Як патріот своєї країни вважає: прикро, що досі немає наших комбайнів у польських фермерів. Бо вони теж мають проблеми з насиченням технічного парку та його обслуговуванням.

— Ми повністю визнали можливості української техніки, — додає Віктор Карпенко. — Цьогоріч взяли декілька жниварок та білоцерківських грунтообробних агрегатів ще й херсонський ріпаковий стіл. Незважаючи на міцну стеблову структуру ріпаку, він відпрацював дуже добре, майже без втрат. Всім тепер буду казати — беріть, не пожалкуєте. Треба триматися за Херсон, розвивати своє вітчизняне сільгоспмашинобудування.

За відгуками покупців про роботу комбайна та його можливості можна писати багато. Висока державна оцінка та підтримка влаштовує виробників «Славутичів». Взяти тільки деякі факти. За великі намолоти на комбайні «Славутич» Героя України отримав комбайнер Лавриненко з Високопільського району Херсонської області, ордена «За заслуги» 3-го ступеня отримав Сенько з села Хоружівка Сумської області. А рекордні досягнення у збиранні врожаю (5300 тонн) дозволили отримати комбайнеру ФХ «Дністрянський» Руссу звання «Заслужений працівник сільського господарства України».

Любов МИКОЛАЄНКО.

Херсонська область.

На знімку: О. Олійник (ліворуч) та В. Карпенко.

Фото надане ВАТ «Херсонський машинобудівний завод».

Кожух, свита і душа сита

Найтлустіших і вовнистіших, найслухняніших і найкрасивіших в Україні овець плекають у племзаводі «Славне» Роздольненського району Криму. В цьому переконалося в Києві й журі сільгоспвиставки «Агро-Експо-2008». Усі шість (!) понад стокілограмових красенів цигайської породи, представлених зразковим племінним господарством, здобули на престижній загальноукраїнській виставці почесні перші місця.

— Та навіть серед цих рекордменів найбільше відзнак і нагород дісталося двом братам-баранам з однаковими кличками — Боря, які зачарували суддів бездоганними ознаками чистоти породи, — каже чабан рекордсменів Абдула Кубаєв. Й збирається на наступну виставку повезти вже десять овець нового приплоду.

— Ця перемога — чудовий дарунок до 50-літнього ювілею ВАТ «Славне», — зауважив його директор Сергій Волкодавець. — Два роки тому ми здобули лише друге місце, а тепер — перше на всю країну.

Після реформування держплемрадгоспу «Славне» у відкрите акціонерне товариство поголів'я овець тут зросло з 300 племінників у 2006 році до нинішньої двохтисячної отари. І це лише початок. Тримати свою марку намагаються гідно й надалі.

Багаті традиції, давній досвід племінної роботи трудівників села Славного приїздять вивчати колеги з усієї України й багатьох інших країн. Це не дозволяє працювати абияк.

Тепер тут готуються максимально збільшити поголів'я породистих отар, адже вівчарство на півострові стало знову справою прибутковою, перспективною й безпрограшною. Попит на добірних цигайців «Славного» зростає, бо зростає кількість бажаючих поповнити свої стада найкращими племінними вівцями й баранами. За «омедаленими» елітними вівцями отар цигайської породи з Роздольненських степів черга більшає.

Широко розвинене в Криму до розвалу СРСР, вівчарство не менше виноградарства постраждало від «реформ». Галузь, по суті, «скрутили в баранячий ріг». Поголів'я, яке на початку 90-х років досягло на півострові півтора мільйона голів, скоротилося до 263 тисяч, з яких 220 тисяч утримує населення. Втім, і ця кількість здатна забезпечити Криму друге місце в країні.

З урахуванням того, що пасовища займають майже чверть кримської землі, вівчарство можна й треба розвивати. Тим паче що попит на вовну, на дієтичне м'ясо, як і на сир із дієтичного овечого молока, невпинно зростає. Добрий попит на баранину не лише в Криму, кажуть у «Славному», а й на материковій Україні. Нині не тільки Об'єднані Арабські Емірати, а й європейські фермери та ресторатори виявили бажання купувати в кримчан молодих кошерних ягнят щонайменше по три долари за кілограм живої ваги.

Але це виробництво повинно гарантувати замовнику й споживачеві високу якість продукції, наголошують чабани. Інакше справа зведеться не до відродження галузі, а до посилення й так значного в Криму тіньового ринку баранини. Адже з позиції закону сьогодні на півострові кожен кілограм цього продукту не що інше, як заборонений товар, навіть за наявності довідки із сільради. Всі 220 тисяч голів овець приватних господарів в автономії — «лівий товар», й баранина надходить у продаж без будь-яких якісних гарантій. Небувало високі сьогодні ціни на свинину і яловичину, які завжди вивищує ще й курортний сезон, теж стимулюють підвищення інтересу до вирощення отар.

Та й держава нарешті подбала про вівчарів. Цього року на Поголів'я вівцематок і ярок, збережених в такій же кількості для розплоду, як і торік (або примножених з минулого року), передбачено державні компенсації — по 100 гривень за голову. Торік овечу голову оцінювали наполовину менше.

Добре було б отримати ентузіастам збільшення отар ще й держзамовлення бодай на 500 тонн вовни в рік й виділені на одну вівцематку хоча б до 200 гривень дотації. Ще й за реалізацію вовни тепер нарешті виплачують по вісім гривень. Єдина умова отримання компенсацій — обов'язкова ідентифікація худоби.

До віковічного тут вівчарства повертається степовий Крим. Найбільше отар сьогодні в Чорноморському районі — 26 тисяч. В Сакському й Первомайському районах поголів'я овець зросло до 38 тисяч. Помітно більшає овець у Ленінському, Джанкойському, Білогірському, Сімферопольському й Роздольненському районах. Прикметно, що скрізь розводять пристосованих до місцевих умов цигайських овець, які належать до м'ясо-вовнових: швидко нагулюють м'ясо й вовни дають найбільше з усіх порід. Утім, останнім часом почали конкурувати з ними масивні вівці гісарської породи, яких чимало завезли з Узбекистану кримські татари, повертаючись із депортації. Почали прибувати віднедавна й вгодовані асканійські чорноголові кросбредні ягнята.

Допомагає розводити їх тут уряд автономії, бо такі вівці дають м'яса удвічі більше, ніж цигайські. Якщо справа буде ладитися, незабаром баранина не лише в Криму може істотно потіснити з прилавків свинину і яловичину.

Принаймні для курортного регіону, який вже почав приймати по шість мільйонів туристів щороку, це саме те, що треба. А традиційні національні кухні кримських етносів — кримськотатарська, караїмська, кримчакська, вірменська, без баранини не обходяться. Та й в Євросоюзі чималий попит на екологічно чисту продукцію. Тож є сенс створювати спільні підприємства, залучати інвестиції в цю перспективну галузь, державна підтримка якої посилюється щороку. Допоможе й досвід століть. Недарма в Україні здавна кажуть: «Вівця та ягня — не лише кожух та свита, а й душа сита».

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

У Слов'янському краєзнавчому музеї відкрилася виставка, присвячена 1020-річчю хрещення Русі *(Укрінформ)*

Студенти хмельницьких вузів освоїли ази самоврядування під час таборування у селі Мартинківці Городоцького району *(Укрінформ)*

У трьох братів і сестри — 40(!) дітей

Петро Кульчицький з Вінниччини заслуговує на звання «Батько-герой»: 51-річний чоловік після смерті дружини виховує десятеро дітей

ТЕОРЕМА БУТТЯ

53 вінничанки уже отримали нагрудні знаки «Мати-героїня», а всього таких багатодітних родин в області більше дев'яти тисяч. Це ті, де мають від трьох і більше синів і дочок. Скільки з-поміж них претендентів на материнський орден, ніхто не підраховував. Є випадки, коли багатодітною родиною пишаються не лише односельці, про неї знають у районі, області. Однак отримати звання героя така сім'я все одно не може. Так сталося із сім'єю Кульчицьких із села Брусленів Літинського району.

— Такі звання дають тим матерям, які мають п'ятеро і більше дітей, — пояснили в обласному управлінні у справах сім'ї, молоді та спорту. — За умови, що наймешній дитині виповнилося вісім років. Подання на претендентів роблять територіальні громади. Обов'язкова вимога — щоб сім'я була порядна, діти виховані.

— На жаль, нема у нас звання «Батько-герой», — каже начальник відділу у справах сім'ї, молоді та спорту Літинської райдержадміністрації Наталія Крупська. — Сім'я Петра Васильовича Кульчицького — одна з кращих в районі. Такого батька, як цей чоловік, ще пошукати! Не в кожній повній родині діти доглянуті так, як у нього. Чотири роки тому в Петра Васильовича померла дружина. Залишилося десятеро дітей. Чоловік сам їх доглядає. Могла б держава передбачити такі випадки і передати права багатодітної матері батькові.

У Літині думають, як виправити упущення законодавства. «Ми вже радилися з обласним управлінням, — продовжує пані Наталія. — Вирішуємо, на яку ще нагороду може претендувати цей багатодітний батько. Те, що він заслуговує на увагу з боку держави, нема жодного сумніву. Сподіваємося, нам вдасться надати можливість користуватися цій сім'ї певними пільгами, а її годувальнику отримувати доплати хоча б у тому розмірі, що їх мають матері-героїні.

Пільги матері-героїні передати батькові

— Найпростіше було б у таких ситуаціях присвоювати звання Матері-героїні посмертно, а право користуватися пільгами передавати чоловікові, який продовжує виховувати дітей, — каже багатодітний батько Петро Кульчицький. На його думку, держава мала б надати можливість батькам багатодітних родин раніше йти на пенсію. «Вони, либонь, не уявляють, скільки часу треба, щоб правильно виховати навіть п'ятьох, я вже не кажу — десятьох дітей. А де той час взяти, коли з ранку до вечора думаєш, як заробити копійку».

До 1996 року Петро Кульчицький працював у Літинському районному об'єднанні «Сільгосптехніка». Коли роботи не стало (бо організація розпалася), чіплявся за кожен випадковий заробіток. «Ходив збирати хміль, тепер уже й хмелю нема, лиш бетонні стовпці полишалися. Буряки сапав. Їх тепер теж майже не сіють...» Продовжує шукати роботу. У відчай не впадає. На обличчі — впевненість, приємна усмішка.

— Добре, що платять соціальну допомогу і дають пенсію за померлу дружину, — каже він. — У середньому на місяць виходить на дитину 260 гривень. Маємо великий город. Усі працюють — від маленького Павлика, він ще в школу не ходить, і до найстаршенької Люди, вона вже навчається у медичному коледжі у Вінниці. Молоко здаємо, теж яка-не-яка копійка перепадає.

Доїти корову — справа Оленки й Олі. У них це найкраще виходить. За Олю є старші сестрички, але дівчинка сміливіша за них. «Бувало, корова ногою штурхається, — каже, — а я не боюся. Дам їй їсти, помию дійки — тоді вона сумирна». Сестрички приходять у хлів увечері. А вранці і в обід доїти корівку допомагає їхня тітка, батькова рідна сестра. Вона живе недалеко, на цій же вулиці, разом із старенькім дідусем, своїм батьком.

— На одному кінці вулиці живе батько, йому вже 77 років, на другім — брат, а моя хата посередині, — каже Петро Васильович. — Недалеко одне від одного. Як треба, збіглися та й зробили роботу.

Коли померла дружина, всі дружно допомагали організувати похорон. Наталя в той час виношувала біля серця ще одну, вже одинадцяту, дитину. Було їй 38 років. Пам'ятний знак на її могилі виготовлений за кошти, які брати і сестри зібрали у складчину. Першого липня, в день її смерті, на могилі збирається багато рідні.

Пан Петро дуже вдячний сестрі. Вона в роботі замінила покійну дружину. Завжди знаходить час приготувати їсти. Дівчатка це теж роблять. Але тітка не може все залишити на їхні руки.

— От як воно буває на віку, — чоловік щось обдумує, а тоді продовжує, — нас у батьків п'ятеро. А вже в наших сім'ях — у трьох братів і однієї сестри — по десятеро дітей. На чотирьох виходить 40 дітей. Ми, брати, живемо всі тут, у Брусленові. Молодша сестра, вона в Піщанському районі, одна між нами має звання «Мати-героїня». А в однієї сестри, вона найстарша, взагалі нема дітей. Вона не була одружена. Живе з батьком. Нам допомагає.

Приїжджали від Порошенка... Може, ще повернуться?

Сім'я Петра Кульчицького має власний будинок. «Встигли збудувати ще до горбачовської перебудови, — каже пан Петро. — Чотири кімнати, кухня, веранда». Чоловік розпочав будувати ще літню кухню. З кар'єру дали безкоштовно щебеню, з цегельного заводу тисячу штук цеглин. Правда, цього мало. «Приїжджали від фонду Порошенка, — каже Петро Васильович. — Переписали, які будівельні матеріали треба, щоб закінчити будівництво. Записали все навіть до гіпсокартону. І поїхали. Вже більше місяця минуло. Може, ще повернуться?»

Перед новим роком до Кульчицьких навідувалися з райдержадміністрації. Запитали, що потрібно з побутових речей. «Холодильник, — кажу. — Дали право вибрати в магазині самому. Адміністрація оплатила. Ми дуже задоволені таким подарунком».

Для довідки. У Літинському районі на звання «Мати-героїня» претендують більше 200 багатодітних сімей. Поки що його надано двом багатодітним матерям — Тамарі Гаращук і Марії Войнарович з Літина. Подання на 43 матерів передано в область. З часу надходження документів до отримання звання проходить приблизно шість місяців.

— Територіальні громади вирішують, кому з багатодітних може бути присвоєно звання «Мати-героїня», — розповідає начальник управління у справах сім'ї, молоді та спорту Вінницької облдержадміністрації Олена Стоялова. — Народити багато дітей, звичайно, — це подвиг матері. Але при цьому жінка повинна бути моральною людиною. Не секрет, що є багатодітні й серед п'яниць. Не присвоювати ж таким високе звання. Зразки документів, необхідних для подання, ми передали до місцевих рад. Вони готують документи, затверджують подання на виконкомах і передають в область. Приблизно півроку минає з часу подання документів і до присвоєння звання «Мати-героїня».

Дітки всі — охайні, доглянуті й дуже дружні

— Чи зможу їм дати освіту, не знаю, — каже батько. — Зараз це дуже дороге задоволення. Якби щось держава продумала. Бо де багатодітним взяти грошей на навчання? На харчі вистачило б — і то добре.

Свого часу пану Петрові вдалося «стягнутися» на мікроавтобус. Так він вируває родину, що й не передати! Машина завжди на ходу, бо в надійних руках.

— Їдемо завжди помалу, не поспішаючи, — бо везу золото, — усміхається співрозмовник.

Так само неспішно, але впевнено рухається колесо життя багатодітної родини Кульчицьких.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

На знімку: у батьковому «бусі» десятьом малим Кульчицьким ніколи не тісно.

Фото автора.

Умитий дощем ліс дихає на повні груди...

Літній ранок розбудив голосним стукотом крапель. Так і є: на вулиці мов із відра ллє дощ. Теплий і бажаний, але недоречний, бо сьогодні разом з групою волинських журналістів маю побувати в ботанічному заказнику загальнодержавного значення «Воротнів», що неподалік Луцька. Обласне управління лісового і мисливського господарства запросило нас на незвичну для цієї пори подію — літню посадку дуба. Отож, незважаючи на дощ, їдемо на призначену годину. По дорозі нас супроводжують шурхіт шин по мокрому асфальту, вмиті дощем дачні ділянки (вони майже не зникають з віконець автобуса) й дотепи колег, з якими так рідко збираємося разом.

І ось, нарешті, відоме на Волині урочище «Воротнів». Свого часу його красу запримітив перший секретар обкому партії Калита і спорудив тут свою дачу. Тепер у ньому шкільне лісництво. Каскад ставів теж з тієї пори. Біля шлагбаума, який перекриває дорогу в «зелене царство», зустрічає директор державного підприємства «Ківерцівський лісгосп» Олександр Рибчинський. Як і належить господарю, він першим спрямовує свого легковика на слизьку грунтівку, попередньо зауваживши: «Зверніть увагу на вішки вздовж дороги». Саме ці розставлені по всьому лісі кілочки (звичайно, не для позначення нашого шляху) нас найбільше і заінтригували. Біля невеличкої галявинки зупиняємося. З неба вже не ллє, як півгодини тому, а лише накрапає. Вмитий дощем ліс, здається, як і ми, дихає на повні груди.

— 1978 року на базі урочища «Воротнів» створено один з найстаріших природних об'єктів області — ботанічний заказник загальнодержавного значення площею 600 гектарів, — каже Олександр Рибчинський. — Насамперед для того, щоб зберегти унікальні дубово-грабові ліси з домішками сосни, берези, ялини, осики, вільхи. 43 відсотки насаджень дуба черешчатого мають вік більше 110, окремі — 170 років, насадження сосни звичайної — 80 років. Проходить природне старіння і відмирання цих дерев, погіршується санітарний стан насаджень і, головне, втрачається доцільність цих заповідних територій. За останні три роки ми провели вибірково-санітарні рубки на 36,3 гектара, майже на двох гектарах осикових насаджень — суцільні санітарні рубки. Однак це не вирішило проблеми всихання дерев. Є два виходи з цієї ситуації: залишити заповідний статус урочища та підтримувати його санітарний стан шляхом проведення оздоровчих заходів — проте це економічно невигідно; або ж зняти заповідний статус і шляхом суцільних рубок прибрати застарілі чи хворі насадження, створивши на їхньому місці нові, обов'язково ввівши до їх складу дуб черешчатий. Який шлях виберуть лісівники, ще не відомо.

— А тепер подивіться, навіщо стоять у лісі ці вішки, — всміхається господар. — А може, ви самі вже здогадалися?

Піднімаємося пагорбом до цих дивних лісових позначок. Так і є, біля кожної з них росте маленький дубочок. Видно, що посаджені зовсім недавно.

— Якщо глянемо на цю ділянку, а такі є по всьому урочищу, то побачимо, як дубово-грабовий деревостан поступово заміняється чисто грабовим, — пояснює головний спеціаліст лісового відділу управління Володимир Неводнічек. — Крони довколишніх дерев теж свідчать про те, що процес усихання дубових насаджень триває. Зараз стоїть питання, як відтворювати ці дубові насадження. У вікнах, що утворилися під час відпаду дубів, ми намагаємося замінити старі насадження новими. Для цього використовуємо посадковий матеріал, який вирощуємо за французькою технологією в нашому селекційному центрі в селі Гаразджа Луцького району. Ця технологія впроваджена нами 2006 року вперше в Україні. Вона полягає у вирощуванні в спеціальних контейнерах саджанців дуба із закритою кореневою системою. На сьогодні маємо 30 гектарів таких культур. Також проводимо реконструкцію насаджень, використовуючи метод підсадки. Цього року проведено підсадку під пологами 64 тисяч таких саджанців, з них п'ять тисяч — в урочищі «Воротнів». Весною, коли на сіянцях почався приріст, ми ці роботи припинили. В червні, коли перший приріст уже припинився, продовжили. І так без перерви аж до кінця жовтня.

Як пояснили лісівники, вони змушені так робити, оскільки природне поновлення дуба під пологом старих дерев не відбувається навіть тоді, коли через рік жолуді проростають. Коренева система молодих дубків розташована майже на поверхні, тому деревця вимерзають. У той час як при посіві жолудь закопується на глибину десять сантиметрів. Колись цій справі допомагали дикі кабани, риючи грунт під дубами, тепер цих помічників в урочищі немає. Отож усе в природі взаємопов'язано. І погано, коли цей ланцюжок рветься.

Рідко випадає бачити, як садять у червні дуби, рятуючи ліс від умирання. Як це робиться, нам показала інженер лісових культур Ківерцівського лісгоспу Тетяна Неводнічек зі своїми колегами. Політі теплим червневим дощем дубочки, як пообіцяла вона, обов'язково приймуться.

Приємно було покидати урочище, відчуваючи, що і через сотню років воно радуватиме волинян своєю красою. А щоб спогади ще довго тішили нас, урочище проводжало вже сонячним небом і веселим пташиним співом.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

На знімку: Тетяна Неводнічек задоволена: з такого саджанця виросте міцне деревце.

Фото автора.

Держава мала б надати можливість батькам багатодітних родин раніше йти на пенсію

Пізнати в усіх тонкощах об'єкт управління

У Національній академії державного управління при Президентові України вже понад 13 років готують управлінців високого ґатунку, серед яких є і відомі політики, і керівники центральних органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування. Втім, уже ні для кого не секрет, що сучасна політична ситуація, становлення ринкової економіки та суттєві зміни в соціальній сфері потребують нової української державної служби, яка має бути взірцем діяльності, організації та статусу для усіх управлінців у суспільстві. З цього розпочалася наша розмова з **першим віце-президентом академії Олексієм Оболенським.**

— *По-перше.* Для унітарної держави, якою є Україна, діяльність з управління справами суспільства має бути побудована, заснована та реалізуватися на єдиних та ідентичних засадах, принципах тощо. *По-друге*, така діяльність має бути конституційно визначеною та законодавчо унормованою. *По-третє*, вона має бути професійною, тобто діяльність з управління справами суспільства є професією. По-четверте, європейська інтеграція України (в європейський адміністративний простір) — застосування визнаних світом демократичних засад управління справами суспільства.

Одне слово, все зводиться до необхідності формування професійної публічної служби в Україні.

— А чим державна служба України не задовольняє сьогоднішніх потреб держави?

— Державна служба за Законом України «Про державну службу» — «це професійна діяльність осіб, які займають посади в державних органах та їхньому апараті щодо практичного виконання завдань і функцій держави...» Конституцією України служба в органах місцевого самоврядування, тобто діяльність з надання послуг на місці проживання населення, відокремлена від державної. Зарубіжний досвід переконливо свідчить, що публічну службу, тобто службу управління справами суспільства, слід розглядати системно. Будь-які спроби її розділити на державну та самоврядну складові є штучними, а реформувати окремо якусь із них — просто безглуздим і неможливим. Адже вони органічно пов'язані повноваженнями, відповідальністю, кадрами, фінансами тощо. Другий аспект — наближення надання послуг населенню, децентралізація та деконцентрація владних повноважень обумовлюють делегування багатьох управлінських функцій і відповідальності за їх виконання державним і недержавним підприємствам та установам, громадським організаціям. Третій аспект — це надання послуг у соціальній сфері: освіті, охороні здоров'я, соціального забезпечення, надання комунальних послуг тощо. Ці працівники повинні мати статус публічного (чи цивільного) службовця з відповідними правовим і соціальним забезпеченням. Це фактично сфера, що фінансується з державного бюджету. Перелічені мною сфери публічної служби мають управлятися професійно, тобто спеціально навченими службовцями.

— Це певні пропозиції до Конституційної реформи, ініційованої Президентом України?

— Так. Конституцією України має бути визначена публічна служба як служба з обслуговування управління справами суспільства, виконання державних зобов'язань перед суспільством, людиною і громадянином. Надання та забезпечення надання державних, адміністративних, комунальних та інших послуг, надання послуг з вироблення публічної політики та реалізації державної політики тощо. Системно утворюючим законом має стати Закон України «Про основи публічної служби України», а потім інші закони, що унормують особливості діяльності управлінського апарату в різних публічних сферах, у тому числі й на вищих посадах державного апарату. Для демократичних країн публічна служба не тільки стрижень управління справами суспільства, а й неоціненний капітал суспільства.

— Ви використовуєте економічні категорії, у такій, так би мовити, гуманітарній сфері.

— Незважаючи на те, про яку службу йдеться (про публічну, державну чи службу в органах місцевого самоврядування), вона має дуже багатий інтелектуальний капітал, що складається з запасу й руху корисних і необхідних для управління справами суспільства знань, умінь і навичок службовців. У наукових дослідженнях його поділяють на три складові: людський капітал — інтелект, навички, спеціальні знання, уміння та здібності працівників; соціальний капітал — накопичення та рух знань усередині та ззовні управлінської структури; організаційний капітал — інституціолізоване знання управлінської структури, тобто визначені нормативними документами порядки, правила, технології, методи, інструменти діяльності.

— Забезпечуючи стабільність служби і кадрів, ми підвищуємо інтелектуальний капітал суспільства та професіоналізм реалізації завдань і функцій з управління суспільством?

— Саме так. Хочу навести деякі статистичні дані Головного управління державної служби України щодо плинності кадрів. Так, із загальної чисельності державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування у 375547 осіб у 2007 році було прийнято на службу — 75808 осіб, а звільнено — 52068, що становить, відповідно, 20,2 та 13,9 відсотка. Така плинність кадрів не сприяє підвищенню професіоналізму, а свідчить про недостатність конкурентоспроможності професії на ринку праці.

В інформаційному суспільстві найдорожчі знання та досвід, особливо управлінців. За своїм статусом Національна академія державного управління при Президентові України призначена для підготовки професіоналів державного масштабу з фундаментальними, практикоорієнтованими економічними, правовими, політичними знаннями, які володіють навичками менеджменту та соціальної психології. Їм мають бути притаманні такі види компетенцій, а саме:

- *функціональна* — компетентність у сферах економіки та державних фінансів, соціального і політичного партнерства, технологій управління людськими ресурсами, права, державного менеджменту, контролінгу, здатність до аналітико-прогностичної діяльності, розробки альтернативних рішень і обґрунтування вибору найбільш ефективних;
- *ситуативна* — компетентність у вирішенні конкретних проблем і тактичних завдань публічного управління;
- *методична* — здатність до сприйняття, осмислення та адекватної інтерпретації інформації, структурування проблеми, системного реагування на неї;
- *соціальна* — наявність ораторських, комунікативних здібностей, вміння працювати «в команді», готовність до співробітництва та вирішення конфліктів.

— Олексію Юрійовичу, Національна академія державного управління при Президентові України готує саме таких фахівців?

— По-перше, Національна академія є головним вищим навчальним закладом у системі підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування. Разом із регіональними інститутами державного управління в Дніпропетровську, Львові, Одесі та Харкові підготувала більш як 12 тисяч магістрів державного управління, які обіймають посади на різних рівнях у органах державної влади та місцевого самоврядування. Це й відомі політики, й депутати всіх рівнів, і міністри, й керівники центральних органів виконавчої влади, областей, районів, міст. У закладі діє 15 факультетів, 58 кафедр, працює більш як 120 докторів наук, професорів та 350 кандидатів наук, доцентів. По-друге, 2007/2008 навчальний рік для усієї системи професійного навчання державних службовців і системи вищої освіти України, для академії є знаменним. За підтримки багатьох центральних органів виконавчої влади, насамперед — Міністерства освіти та науки України і Головного управління державної служби України, зроблені визначальні кроки з демонополізації професійного навчання цієї категорії управлінців. До нового переліку спеціальностей в освітній галузі «Державне управління» відкриті двері для провідних університетів України. Багато хто з них були запрошені академією і брали участь у розробці, наприклад, нової магістерської програми за спеціальністю «Публічне адміністрування». Національна академія її запровадила за наказом Міністерства освіти та науки України як експериментальну, а тепер вона має офіційний статус та готується разом із нашими німецькими колегами з Берлінської школи управління та права до європейської акредитації. Освітньо-професійні програми підготовки магістрів у напрямі «Державне управління» орієнтовані саме на підготовку фахівців із раніше переліченими якостями.

— Це одна з нових спеціальностей, а які є традиційними для академії? Наскільки цінують знання, які ви даєте слухачам, за кордоном?

— Підготовка магістрів здійснюється за освітньо-професійними програмами спеціальностей «Державне управління» та «Управління суспільним розвитком» напряму «Державне управління».

Програма підготовки магістрів за спеціальністю «Державне управління» акредитована Європейською асоціацією шкіл публічного адміністрування у 2004 році та стала четвертою акредитованою програмою у Європі.

Нашими докторами наук з державного управління, іншими професорами і науковцями фактично формується теоретична основа публічного управління. Це дозволило створити як нову магістерську програму з публічного адміністрування, так і розпочати розробку нових

програм підвищення кваліфікації державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування. Хочу підкреслити саме підвищення кваліфікації, що означає попереднє отримання освітньо-кваліфікаційного рівня (молодший спеціаліст, бакалавр, спеціаліст або магістр) за таким же освітнім напрямом. Не можна юристу підвищувати кваліфікацію з економіки, бо він не має економічної кваліфікації.

З 2007 року на базі Національної академії за наказом Міністерства освіти та науки України запроваджений експериментальний стандарт вищої освіти з підготовки магістрів публічного адміністрування (МПА). Програма підготовки таких магістрів характеризується спрямованістю на практику діяльності в органі влади та охоплює три змістові напрями, такі як: інструменти демократичного врядування, інструменти регіонального розвитку та управління, інструменти європейської співпраці. Основою нової магістерської програми стали спільні напрацювання Національної академії і Вищої школи управління та права (Федеративна Республіка Німеччина, Берлін).

В академії взятий курс на демонополізацію підготовки управлінців для органів влади та місцевого самоврядування. До розробки цієї програми разом з німецькими колегами ми запрошували науково-педагогічних працівників не тільки київських вищих навчальних закладів, а й закладів з усіх регіонів України. Тобто, з нашими підходами до вироблення нового змісту навчання та методиками викладання ознайомилися і внесли свої пропозиції викладачі 14 вищих навчальних закладів України. Ми бачимо своє завдання бути ідеологічним і методичним центром професійного навчання державних службовців у системі вищої та післядипломної освіти. Ця нова програма має запроваджуватися у провідних вищих навчальних закладах України.

— А якими новими програмами здивуєте вступників найближчим часом?

— У липні цього року Національна академія отримала ліцензії на провадження семи нових магістерських програм за спеціальностями: «Публічна політика та управління», «Регіональне управління», «Місцеве самоврядування», «Публічне адміністрування», «Державне управління у сфері охорони здоров'я», «Державне управління у сфері освіти», «Державне управління у сфері національної безпеки».

До речі, жоден з вищих навчальних закладів України не здійснює цілеспрямовану підготовку фахівців для регіонального управління, потреба в яких зростає. Предметом підготовки за цією програмою є теоретичні та практичні аспекти впливу держави, органів місцевого самоврядування та інших суб'єктів управління на розвиток територій, підвищення ефективності використання ресурсного потенціалу регіонів, поглиблення процесів децентралізації управління, формування вмінь та навичок практичного використання законодавчих актів, форм та методів регіонального управління для аналізу і вирішення місцевих та регіональних проблем, розробки регіональних програм тощо. Особливого значення ця програма набуває для міждержавного регіонального співробітництва в умовах глобалізаційних процесів.

Предметом вивчення нової магістерської програми за спеціальністю «Місцеве самоврядування» є, власне, місцеве самоврядування як специфічна форма публічної влади з метою досягнення цілей і завдань суспільства через самоврядну діяльність місцевих органів. Скільки часу різні об'єднання органів місцевого самоврядування мріяли про таку підготовку фахівців, і тільки за ініціативою Національної академії вона набула легітимного статусу. Урахування економічних, соціальних, правових, організаційних, фінансових, політичних та інших аспектів місцевого самоврядування зробить підготовку магістрів за цією спеціальністю у Національній академії системною, практично спрямованою на вирішення завдань розвитку територіальних громад та територій.

— А чого все-таки ще не вистачає нашим політикам і вищим управлінцям?

— За своїм положенням Національна академія призначена для підготовки фахівців для зайняття посад державних службовців I—VI категорій. У попередні роки значна кількість слухачів магістерської програми за спеціальністю «Управління суспільним розвитком» і займала такі посади. Завданням було навчити діючих керівників новим методам, технологіям та інструментам управління у демократичній, правовій, соціальній державі.

Реальна багатопартійність, політична конкуренція, розвиток інститутів громадянського суспільства, зовсім нова — зацікавлена позиція населення стосовно вибору шляхів розвитку держави, регіону, територіальної громади поставили завдання щодо створення нової магістерської програми, яка поєднувала б, розвивала навички і вміння з питань вироблення політики та її реалізації, вироблення та визначення оптимальних управлінських рішень, взаємодії інститутів держави з групами інтересів громадянського суспільства, бізнесу та інших, забезпечення її підтримки населенням тощо. Це спрямування магістерської програми за спеціальністю «Публічна політика і управління». Ми очікуємо, що вона буде найпоширенішою серед депутатів усіх рівнів. До речі, в деяких нових країнах Європейського Союзу депутатом можна стати тільки за умови проходження відповідного професійного навчання.

— А як щодо державного управління в сфері національної безпеки?

— Національна академія готуватиме магістрів за новою спеціальністю «Державне управління у сфері національної безпеки». Вона підтримана керівництвом Ради національної безпеки та оборони України. Це не тільки управління у сфері воєнної безпеки, а й економічної, інформаційної, екологічної безпеки. Це врешті-решт і забезпечення кадрової безпеки суспільства — розвиток і оновлення кадрового потенціалу суспільства і держави.

— А як нові магістерські спеціальності вплинули на правила прийому слухачів до Національної академії?

— *По-перше*, нові правила прийому спрямовані на магістерські спеціальності й на форми навчання, а не категорії посад державних службовців.

По-друге, Національна академія має готувати працівників для зайняття посад, а не тих, хто вже їх займає.

По-третє, значно розширена соціальна база для вступу в Національну академію. Фактично на денну та заочно-дистанційну форму навчання приймаються державні службовці й посадові особи місцевого самоврядування без обмеження щодо категорії займаних посад.

Удвічі збільшений обсяг прийому випускників вищих навчальних закладів із дипломом з відзнакою та рекомендаціями вченої ради і органу влади.

По-четверте, забезпечується прозорість вступу: ліквідована значна кількість конкурсів за квотами для регіонів. Уперше положенням про прийом до Національної академії передбачений позаконкурсний прийом для осіб, які відповідають умовам прийому та яким законами України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» і «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» надане таке право, а також які є переможцями і лауреатами щорічного Всеукраїнського конкурсу «Кращий державний службовець», — такі особи приймаються у межах п'яти відсотків плану прийому за кожною формою навчання. Передбачена квота для осіб з кримськотатарської молоді.

По-п'яте, програми вступних іспитів адекватні магістерським спеціальностям, а вступники на денну форму навчання складають іспит з іноземної мови.

По-шосте, змінені підстави відрахування з навчання в Національній академії.

Нові магістерські спеціальності в Національній академії вводитимуться поступово. Переважна їх частина буде запроваджена в 2009/2010 навчальному році. У навчальному році, що починається, ми запровадимо нові спеціальності тільки за умовами бажання наших слухачів і формування відповідних слухацьких груп. У серпні цього року відбудеться додатковий прийом до Національної академії.

— Олексію Юрійовичу, ви згадували й післядипломну освіту державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування. Що нового слід очікувати в цій сфері?

— Національна академія пропонує широкий спектр програм підвищення кваліфікації для керівного складу органів влади та органів місцевого самоврядування, але найновітнішими є програми підвищення кваліфікації для претендентів для вступу на державну службу або службу в органи місцевого самоврядування та кадрового резерву. Вони створені за участі Баварської школи управління (Федеративна Республіка Німеччина) і готові для запровадження. Особливістю цих програм є те, що слухач, у першу чергу, має засвоїти економічну сутність процесів, до управління якими він матиме причетність. Тобто пізнати в усіх тонкощах і складностях об'єкт управління.

**Розмовляв
Богдан НЯНЧУР.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.**

У деяких країнах Європейського Союзу депутатом можна стати тільки за умови проходження відповідного професійного навчання

Тут повіриш у легенди про живу воду...

ВІДПУСКНИЙ СЕЗОН

Ми, працюючі, здебільшого маємо відпустку раз на рік, а бажань, як її провести, — незліченно! Коли ж потребуємо ще й лікування, то розраховуємо на нього, а також на відповідні клімат та харчування. Поєднати все непросто, бо, вклавши в цей «проект» відпускні та заощаджені гроші, очікуємо від його реалізації не лише чогось надзвичайного, а й особливої уваги до себе, коханого. Останнє не завжди вдається реалізувати, оскільки залежить від вмісту нашого гаманця.

Але бувають і приємні винятки: відпочивала в дивовижній місцині — і не за тридев'ять земель, а в містечку Хевіз, що за 200 км від Будапешта, за шість — від озера Балатон у лікувально-оздоровчому центрі «Європа Фіт».

Хевіз (у перекладі з угорської буквально: «Термальна вода») — один з найпопулярніших курортів Європи. Озеро навіть узимку «гаряче», адже середня річна температура в ньому становить 25—30 градусів. Ця величезна природна чаша, що наповнюється водою з карстових джерел, вік яких — не одна тисяча літ, оточена 50 га заповідного лісу, що створює особливий цілющий мікроклімат.

Тут позбавляють від величезної кількості недуг. Але тутешній «хіт» — лікування захворювань опорно-рухового апарату: поліартриту, остеохондрозу, запалення суглобів, нервових закінчень, а також радикуліту, подагри — всього не перелічити. Після озерної водички пацієнт відчуває буквально, що таке — стати на ноги. Тут і справді повіриш у легенду про живу воду...

Звичайно, ефект більший, якщо поєднати воду та грязі озера з процедурами, що їх пропонує оздоровчий центр «Європа Фіт». Його головний лікар Вероніка Молл — донька всесвітньо відомого ученого-медика Кароя Молла, котрий винайшов нині популярний метод ванни з витягуванням хребта — справжній хранитель лікувальних традицій Хевіза. А вони передбачають також різноманітні масажі, грязеві аплікації, обгортання, ванни з електротерапією, гімнастику. Коли прибулі отямлюються від болячок, хочеться подбати про тіло: для цього — салони краси, джакузі, сауни, басейни, заняття у тренажерному залі. Мовної проблеми немає: персонал володіє російською.

Здається, єдина проблема, з якою важко справитися — апетит. А він після лікувальних, особливо водних процедур такий, як у людини, котра попрацювала фізично. В готелі це врахували, запросивши шеф-кухаря високого класу. Про це свідчать його дипломи, розвішані на стінах ресторану. І харчування відповідне: неможливо відмовитися від спокуси скуштувати бодай частку наїдків, які він пропонує. Оскільки харчування здійснюється за принципом шведського столу, то їсти можна — скільки влізе. Ох, як з цим важко боротися! А згодом виникає проблема, як позбутися зайвих кілограмів. Це — не всі принади курорту. Про них можна детальніше дізнатися в Інтернеті: www. europafit. hu

Але, як-то кажуть, не хлібом єдиним. У Хевізі ще ніхто не нудьгував: тут вам запропонують таку кількість різноманітних заходів, екскурсій, розваг — аби подужати все «проковтнути»...

Валентина ПОЛІЩУК.

ФОТОРЕПОРТАЖ

Блиск і вбогість східної перлини

Чудова природа й архітектурні шедеври — не рідкість на нашій землі. А якщо в одному місці і те, й друге, то побувати в такому раї просто необхідно. Святогорськ (раніше Банне, Слов'яногорськ) — перлина України, відповідно до місцевих рекламних щитів, — одне з таких місць.

Поселення на березі Дінця засновано в XVI столітті. Перша згадка про монастир належить до 1624 року. Згодом його і грабували, і руйнували, і закривали (причому уперше — 1788-го, за указом царського уряду). Потім революція... Відновив свою діяльність монастир у 1992 році, а в 2004-му йому надано статусу Лаври — однієї з трьох в Україні.

Ворота міста — залізничний вокзал — від Святогорська десь за шість кілометрів. Удень людей возять автобуси, а от після 18-ї години єдиним способом зв'язку з курортом залишається таксі. Ну, а «лицарі доріг», не соромлячись, правлять з приїжджаючих 25-30 грн.

Рушаємо пішки. Повітря п'янить. Сосновий ліс, відсутність заводів і підприємств, мінімум транспорту роблять Святогорськ чи не найчистішим місцем в Україні. Це що стосується повітря. А от із землею — гірше, багато сміття: на узбіччях доріг бите скло, пакети, пляшки, пластик і папір валяються на кожнім кроці. Цікаво, як часто прибирають прилеглі до міста ліси?

Ну і, звичайно ж, відпочивальники з наметами. Давно вже не бачив такої кількості «хатинок туриста». Люди селяться справжніми містечками з огорожею і стаціонарним обладнанням. У результаті сміття навпіл з відходами людської життєдіяльності щедро встеляє береги Дінця і прибережний лісочок. Можливо, місцевій владі варто організувати вивезення сміття з наметових таборів і ощасливити відпочивальників біотуалетами?

Житло здають повсюдно. Від кімнати в будинку зі спільною літньою кухонькою, душем з цебра і вбиральнею на городі (30-75 грн. на добу з людини) до окремих будівель з усіма зручностями. І це не рахуючи санаторіїв і баз відпочинку (350-400 грн. за будиночок на добу на 4-6 чоловік). Ціни на продукти переважно вищі, ніж у недалекому Краматорську, і невмолимо прагнуть до столичних.

Із кумедного. *Музика, що одночасно лунає з 4-5 різних джерел, залишає вкрай неординарне враження. Добре, що не над вухом.*

У найбільшому місцевому супермаркеті покупцям просто зобов'язані видавати шуби. За температури на вулиці майже 30 градусів кондиціонер усередині виставлено градусів на 10 нижче.

На завершення — про Свято-Успенську Святогорську лавру. Гарно. Духопідйомно. Священно. Поки не вступиш у контакт із лаврськими мешканцями: ченцями і ммм... «козаками». Ці добродії дефілюють Лаврою, порикуючи на переляканих дівчат і повчаючи їх ще крутіше за відомих теософів. Мундири, чоботи, кашкети. Краса! Поки не підійдеш ближче. Мундири у плямах і непрасовані, чоботи нечищені...

На кожнім кроці грізні таблички «Ходу нема!». Нагору, до церкви, можна потрапити тільки з екскурсією і назад короткою дорогою ти вже не спустишся. Щоб повернутися у місто, доведеться зробити гак під палючим сонцем кілометрів у 6-7. Піклуються люди про прочан і туристів, що й казати...

Але ж Лавра прегарна! Але ж місця чудові! Не даремно назвали їх Святі Гори! Що ж ото ви, товариші, так враження псуєте? Лагідніше з людьми треба. Це наш чоловік від «божих людей» усе стерпить. А не дай Боже, який буржуй трапиться? Які відгуки Буржуйнею підуть? Загалом, з людським фактором треба щось вирішувати. А то не буде зі Святогорська всеукраїнського, а поготів світового курорту.

Юрій ПЕРЕБАЄВ.

Фото автора.

Це наш чоловік від «божих людей» усе стерпить. А не дай Боже, який буржуй трапиться?

Хранитель національної святині чекає туристів

з чистими помислами і світлими почуттями

Фото автора.

Неподалік від села Терпіння Мелітопольського району та рукотворного зеленого масиву Старобердянського лісництва є шматочок незайманого степу, серед якого височіє, наче складена з брил жовтого піщаника, гора. Це — не просто нагромадження каміння, а величезна кам'яна плита, котра, розколовшись, утворила плоскі пагорби, печери, гроти і тунелі. У підземних укриттях збереглися наскельні малюнки, що зображують первісних мисливців і диких тварин, які колись водилися в цих краях, — мамонтів, носорогів, оленів, турів, а також стародавні петрогліфи, котрі, можливо, були найпершими знаками писемності.

За висновками вчених, цим унікальним зразкам первісного мистецтва вже 6—8 тисяч років, тобто Кам'яна могила давніша за англійський Стоунхендж, піраміди Єгипту та зіккурати Близького Сходу. Чимало науковців вважають це місце колискою людської цивілізації, унікальною і безцінною пам'яткою геології, археології та культури, а лікарі-біоенергетики приїжджають сюди для медитацій. Як і безнадійно хворі люди, котрим перебування на священних пагорбах хоч на деякий час повертає життєві сили.

Залишається тільки дивуватися, чому Кам'яна могила, яку прагнуть побачити туристи з усього світу і яка стала відомою ще з часів російсько-турецької війни 1778 року, цілих два століття залишалася поза увагою держави. Очевидно, вона ніяк не вписувалася в постулати імперської політики та в релігійні догми. Лише в 1954 році завдяки зусиллям ентузіастів стала філією районного краєзнавчого музею, а в 1985-му — пам'яткою природи та археології республіканського значення.

І все ж то було формальне визнання, бо на розвиток заповідника, за винятком спорудження невеличкого приміщення музею та проведення археологічних експедицій, практично не виділялися кошти. І навіть за часів незалежності довгий час керманичі держави не звертали жодної уваги на нього. Тільки наприкінці грудня 2001 року Кам'яну могилу було занесено до реєстру нерухомих пам'яток України національного значення, а в червні минулого року оголошено державним історико-археологічним заповідником.

Нинішнім своїм статусом стародавнє святилище має завдячувати Президентові України Вікторові Ющенку, вважає директор заповідника Борис Михайлов **(на знімку)**. І він не кривить душею, бо за два останні роки для розвитку цього унікального закладу вже зроблено стільки, скільки не робилося за всі попередні десятиліття, взяті разом. Торік тут на кошти ВАТ «Дніпроспецсталь» спорудили нове приміщення музею, де зараз запорізькі та харківські художники працюють над оформленням експозицій. Держава виділила кошти і на музеєфікацію печер та гротів з наскельними малюнками й петрогліфами, тому після відповідної обробки і консервації деякі з них буде відкрито для відвідувачів. Коли це станеться, сказати важко, бо фінансування затримується через безкінечну бюрократичну тяганину тендерів, хоча, як відомо, до виконання робіт адміністрація державного заповідника допускає лише фахівців найвищої кваліфікації. І взагалі, тут працюють тільки ті, хто щиро вболіває за доручену справу.

Сам Борис Дмитрович побачив це диво в голодному 1947 році, коли разом зі своїми однолітками пішки прийшов із Мелітополя до Кам'яної могили. Вона справила на нього таке сильне враження, що вирішив неодмінно стати археологом. І невдовзі після закінчення історичного факультету Харківського держуніверситету очолив невеличкий колектив краєзнавчого музею, який опікувався Кам'яною могилою. Сталося це майже сорок років тому, але в пам'яті й досі не згладилися радість перших відкриттів та смуток розчарувань. Однак ні байдужість чиновників, ні постійні розлуки з рідними під час тривалих археологічних експедицій не віднадили його від улюбленої справи. Бо поруч завжди була і є надійна і вірна дружина та соратник. Наталія Іванівна за фахом — учителька географії і природознавства і така ж залюблена в дивовижне творіння природи та людських рук, як її чоловік. Обоє вони присвятили своє життя збереженню, дослідженню і популяризації Кам'яної могили, тож по праву їх можна назвати ангелами-хранителями безцінної національної святині.

У наукових колах, серед політиків та громадськості з подружжя більше відомий Борис Дмитрович. Він написав багато наукових праць та популярних книг, серед яких стала всесвітньо відомою докторська монографія «Петрогліфи Кам'яної могили». А його фотоальбом «Кам'яна могила» визнано в Україні книгою 2004 року. І тепер його готують до перевидання у Санкт-Петербурзі та в Лондоні. Прийшло визнання і на державному рівні: слідом за присвоєнням звання заслуженого працівника культури України Бориса Михайлова нагороджено орденом «За заслуги» третього ступеня. А першими за кордоном відзначили подвижницьку працю нашого земляка американці. У 2000 році біографічний центр при конгресі США вніс його ім'я до списку ста найвидатніших людей XX століття.

— Сьогодні авторитет нашого заповідника такий великий, що його відвідують десятки тисяч людей по дорозі на Крим, — каже Борис Дмитрович. — А багато хто приїжджає сюди спеціально за тисячі й десятки тисяч кілометрів, бо, як зазначив верховний лама Непалу, з яким ми разом провели кілька годин на вершині Кам'яної могили, це — священне місце для всіх народів. Тож розрахунок на те, що після реконструкції експозицій та відкриття для відвідування тунелів, гротів і печер наш заклад щороку прийматиме до мільйона туристів, цілком виправданий. Але приходити сюди можна тільки з чистими помислами і світлими почуттями, тому ми закриваємо браму перед різними шарлатанами та містиками. І це повинні знати керівники туристичних агентств, де роблять ставку не на духовність, а на примітивну наживу.

Микола МАНЬКО.

Запорізька область.

Диво з кооперативом,

або Як територіальна громада бореться за добробут селян

— Тут, за Донецьким кряжем, і часто-густо в нашому степовому роздоллі гуляють такі суховії, тож молимося лише на Бога, щоб не забував про нас і зволожував дощами чорноземи, — любить повторювати сільський голова Олексій Захарчук. — У цю пору село Олександрівка цвіте і пахне за «спиною» райцентру Покровське і зеленими «крилами» наче злітає обіруч берегів річки Вовчої... Олексій Володимирович давно вже не мрійник. Корінний степовик, котрий вісімнадцять років служить територіальній громаді. Він пережив разом із односельцями радість і надії, віру і розчарування. Був свідком і співучасником болючої для нього біди — безоглядної руйнації київськими академіками аграрного виробництва на селі. Від тієї «реформи» (це слово сільський голова вимовляє з особливим акцентом) багатющі господарства та їхні тваринницькі комплекси перетворилися на потрощені привиди минулої потуги.

Зоря виживання

Нині у деяких із одинадцяти населених пунктів, що входять до сільської ради, залишилося по три, сім дворищ, де доживають віку колишні працелюбні будівники «комунізму». Адже й колгосп тут називався імені Карла Маркса, а по сусідству в селі Гавриліці — «Зоря комунізму». Родючих земель тут сила-силенна, як і бур'янів на них. І ціну на чорноземи тут ще не складено. Бери й господарюй, якщо хочеш.

— Молоді розбігаються: хто в Донецьк, хто в Запоріжжя, хто в Дніпропетровськ і далі, — журиться представник самоврядної влади, — і всім байдуже, що в домівках залишається...

Ми їхали з сільським головою до села Гай на новому службовому автомобілі «Жигулі», який цього року йому вручили в обладі. Їдемо до двох місцевих родин, які працюють на умовах сільськогосподарського обслуговуючого кооперативу «Світанок Олександрівки» — «СОК», як його скорочено тут називають.

— Це не привид колгоспно-кооперативної власності, а скоріше, паросток капіталізації наших сіл, — каже сільський голова...

Десь два роки тому, після прочитання газетної інформації в «Голосі України» про проекти для територіальних громад міжнародної благодійної фундації з незрозумілою тоді для нього назвою «Хайфер проджект інтернешенл», Олексій Захарчук відшукав потрібні контакти. Його зацікавила одна також не зовсім зрозуміла тоді пропозиція. Якийсь добрий американський дядечко зі штату Арканзас агітує українців за розведення племінної худоби: корів, свиней, коней, овець, кіз і навіть кролів. І не просто агітує, а й надає під свою пропозицію кошти з метою підвищення життєвого рівня малозабезпечених сільських родин.

Поїхав із великим скепсисом на міжнародну конференцію «Економічний розвиток громади», що відбувалася на Львівщині. Повернувся оптимістом і з упевненістю в проекті. І, за його словами, знайшов не лише для себе, сільського голови, й для людей свого села, нехай і не революційний, але вихід із нинішньої ситуації: об'єднання територіальної громади спільним інтересом.

Спільний інтерес

Так, за ідеєю сільського голови вперше на Дніпропетровщині стартував в індивідуальному секторі міжнародний проект «Допомога у розвитку скотарства, свинарства в с. Олександрівка».

— Наші степові люди не звикли скиглити й опускати руки, — продовжує він, — хоч і такі є, але тут я побачив реальну перспективу, адже наш район колись славився і конярством, і великою рогатою худобою, і вівчарством, бо тут степи та байраки з некошеними тепер луками й пасовищами — це ж найперша база для такої справи.

...Засмаглу на сонці й вітрах симпатичну степовичку Олену Кісенко та її чоловіка Олександра ми зустріли за величенним ставом на обійсті. Поралися по господарству.

— Ви не перші, хто питає за наш кооператив, — розпочала Олена Вікторівна, — він, як знахідка для таких, як ми малозабезпечених...

Ця родина одна з 60, яка наважилася стати членом кооперативу «СОК». Міжнародний благодійний фонд уклав з ними обома договір позички племінної нетелі вагою не менше 350 кг на вісім років продуктивного періоду. Їхня договірна українська чорно-ряба молочна корівка Тоня «затягла» на 6 500 гривень, за які й купив їм корівку кооператив. За словами Олександра Миколайовича, дуже сумнівалися, а якщо чесно, то боялися, щоб не втрапити в якусь комерційну халепу. Ризикнули. А коли одержали обов'язкову страховку й на додачу кормів, то піднялися духом. Корова отелилася й з'явилася теличка Ясечка.

Умова кооперативної співпраці — проста: вигодував первістка-теличку вагою не менш як 142 кілограми, мусиш передати її в дар за договором іншій малозабезпеченій родині зі свого кооперативу. Кісенки готують свою Ясечку подарувати цього літа члену кооперативу — родині свого сина, що мешкає в селі Гай.

А ось гаївська родина Чебів — Людмила та Сергій — пораються біля кооперативних племінних свиней. Схема взаємин схожа. Свиноматку вагою 164 кілограми придбано фундацією позаторік за 3 500 гривень і безоплатно передано їм на відгодівлю. Продуктивний період відгодівлі — три роки, під час якого користувач за договором зобов'язується не продавати і не здавати на забій.

— Боюсь і казати, але вже опоросилася й маємо 12 поросяток, — запрошує нас Людмила Вікторівна на оглядини в облаштований домашній поросячий «дитсадок»...

Родина Чебів готує в дар одну вигодувану свинку кооператорам із Олександрівки — родині Наталії Нетреби. Решту «хрюкальців» вигодовують для власних потреб. Можна й продати, щоб малозабезпечена родина мала кошти на придбання не лише кормів. Ми не могли не помітити в селянських родинах бажання старанно працювати на себе й не почуватися безпорадними і забутими.

Сучасна свиноферма кооператорів родини Леоніда та Світлани Спажевих в Олександрівці — з голландською технологією відгодівлі. Тут годівниці, автопоїлки для племінних «мам» і для поросяток.

— Фундація не тільки передає нам на відгодівлю, а й проводить навчання, і ми їздимо, щоб бути в курсі, — це господар Леонід Євгенович оповідає. — Дві наші неповнолітні доньки, Катя й Ірина, чимала підмога в роботі на домашній фермі.

Свій до свого по своє

— Сьогодні вже двадцять малозабезпечених родин вирощують племінних корів, а чотирнадцять — племінних свиноматок за міжнародним проектом, — пояснює нам голова сільськогосподарського обслуговуючого кооперативу «Світанок Олександрівки» Юлія Василевська, — а черговість на передачу дару вже зросла до 53 родин нашої територіальної громади.

В Олександрівці облаштовано коштом міжнародної фундації «Хайфер проджект інтернешенл» сучасний пункт осіменіння тварин з ветфахівцем, про що тільки мріяли. Створено систему ветеринарного нагляду за тваринами, пункт штучного осіменіння та пункт зі збирання молока. Загалом протягом двох років співпраці фундація вклала в розбудову «Світанку Олександрівки» понад 760 тисяч гривень. Тут уже планують, щоб найближчим часом утворилася така собі індивідуальна ферма для племінних корів і свиней.

Голова районної ради Іван Лобода ініціативу Олександрівської громади в нашій бесіді схвально підтримував. Він зазначав, що коли своя держава доруйновує тваринницьку галузь, важливо, що є ось такий промінь надії для селянина.

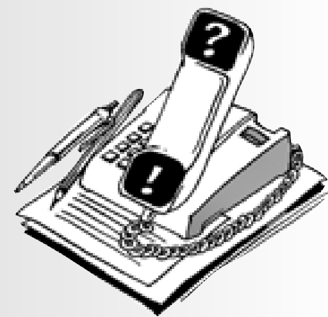
Координатор проектів міжнародної фундації Юрій Бакун повідомив, що для малозабезпечених олександрівських селян готується закупівля ще 20 племінних корів і 10 племінних свиноматок. За його словами, підвищення добробуту сільських родин передусім залежить від спроможності самостійно подбати про розвиток власної громади. На цей час одним із інструментів такого згуртування є створення обслуговуючих кооперативів. Через них можна успішно надавати послуги для членів кооперативу і тим самим сприяти ефективнішому і прибутковішому веденню власного господарства.

Але складною справою є пошук лідерів у сільських громадах, ентузіастів, котрі могли б запалити цією ідеєю інших та взяти на себе нелегку і відповідальну ношу реального впровадження ініціатив.

Михайло СКОРИК.

Покровський район
Дніпропетровської області.

P.S. У райцентрі Покровському залишається без роботи колись потужний сирзавод, який постачав свою високоякісну продукцію винятково до Москви. З придбанням його структурами, підконтрольними одному з народних депутатів України, підприємство з осені 2005 року простоює. Наполегливі спроби Олександрівської сільради достукатися до облдержадміністрації, щоб відновити його роботу, або викупити територіальною громадою, не мали успіху. А молоко у приватних і кооперативних господарів як забирали, так і продовжують забирати за копійки Гуляйпільський та Новомиколаївський молокозаводи Запорізької області.

Чому при досягненні повноліття позбавляють статусу?

Наша родина проживає в четвертій зоні радіоактивного забруднення. Дітям, які народилися в нашій місцевості, видають дитячі посвідчення, а при досягненні повноліття їх не продовжують і дорослі посвідчення не видають (йдеться про посвідчення постраждалих від Чорнобильської катастрофи). Поясніть, будь ласка, що кажуть закони України про дану ситуацію і чи законні дії місцевих чиновників, які при досягненні повноліття позбавляють громадян статусу постраждалих від Чорнобильської катастрофи? Чекаю відповіді на сторінках газети «Голос України».

Ю. БЕСАРАБ.

Звенигородка
Черкаської області.

Відповідає директор Департаменту соціального захисту громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи Міністерства праці та соціальної політики України Олена КРАВЧЕНКО:

— До дітей, потерпілих від Чорнобильської катастрофи, належать неповнолітні діти, які проживали на момент аварії чи прожили або постійно навчалися після аварії не менше трьох років у зоні посиленого радіоекологічного контролю (згідно з статтею 27 Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи»).

Після досягнення повноліття визначення статусу потерпілих від Чорнобильської катастрофи провадиться на умовах, визначених статтею 11 цього закону.

Відповідно до пункту 4 статті 11 закону, до потерпілих від Чорнобильської катастрофи належать особи, які постійно проживають, постійно працюють або постійно навчаються на території зони посиленого радіоекологічного контролю, за умови, що вони на 1 січня 1993 року прожили, відпрацювали чи постійно навчалися у цій зоні не менше чотирьох років.

Якщо термін проживання на території зони посиленого радіоекологічного контролю менший за визначений законом для встановлення статусу, правових підстав для видачі посвідчення категорії 4 немає.

Так, наприклад, діти, які народжені після 31 грудня 1988 року та які постійно проживають на території зазначеної зони після досягнення повноліття не мають правових підстав для визначення статусу потерпілої особи категорії 4.

Хто звільняється від платежів?

Нещодавно в одній із місцевих газет прочитав, що особи, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною, звільняються від квартплати та комунальних платежів. Однак у відділі соціального забезпечення мені відповіли, що від таких платежів звільняються лише Герої Радянського Союзу та Соціалістичної Праці, а також особи, нагороджені чотирма і більше орденами. І показали мені старезну газету, де про це написано. Можливо, в першому законі від вказаних вище платежів і звільнялися лише такі особи, але той закон у подальші роки змінювався та доповнювався, бо чому б тоді місцева газета подавала таку інформацію? Мене дивує, чому в нашому відділі соціального забезпечення про це нічого не знають? Питання цікавить не лише одного мене. Тож я прошу вас відповісти мені на сторінках газети, чи звільняються від вищевказаних платежів особи, які були депутатами районних (у містах) та міських рад протягом чотирьох і більше скликань і яких сьогодні визнано такими, що мають особливі заслуги перед Батьківщиною?

Борис ДРИБАС.

Кривий Ріг
Дніпропетровської області.

Відповідає заступник директора Департаменту державного соціального захисту населення, начальник відділу Надія КОРЕНЄВА:

— Пенсії за особливі заслуги перед Україною встановлюються громадянам, які мають значні заслуги у сфері державної, громадської чи господарської діяльності, досягнення у галузі науки, культури, освіти, охорони здоров'я, фізичної культури і спорту (Закон України «Про пенсії за особливі заслуги перед Україною»). Пунктом 7 статті 1 зазначеного закону України встановлюється право на отримання пенсії за особливі заслуги, зокрема, депутатам чотирьох і більше скликань Верховної Ради Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських рад, районних, районних у містах, міських рад міст обласного значення в Україні та в колишній Українській РСР. Але зазначеним законом України надання пільг з оплати житлово-комунальних послуг не передбачено.

Для загального відома повідомляю наступне. Право на пільги з оплати житлово-комунальних послуг та критерії їх надання визначаються виключно законами України.

Зокрема, законами України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» та «Про основні засади соціального захисту ветеранів праці та інших громадян похилого віку в Україні» визначено, що особи, які мають особливі (особливі трудові) заслуги перед Батьківщиною, звільняються від квартирної плати, оплати комунальних послуг.

Статтею 11 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» встановлено, що особами, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною, вважаються Герої Радянського Союзу, повні кавалери ордена Слави, особи, нагороджені чотирма і більше медалями «За відвагу», а також Герої Соціалістичної Праці, удостоєні цього звання за працю в період Великої Вітчизняної війни 1941—1945 років.

Статтею 8 Закону України «Про основні засади соціального захисту ветеранів праці та інших громадян похилого віку в Україні» встановлено, що особами, які мають особливі трудові заслуги перед Батьківщиною, вважаються Герої Соціалістичної Праці, Герої України та повні кавалери ордена Трудової Слави.

Фото з сайта www.lenta.ru

Погодинна оплата праці

Я працюю в супермаркеті. Нам на роботі запропонували перейти на погодинну оплату праці. Проте не знаю, як вона здійснюється. Поясніть, будь ласка.

Марина КОВАЛЕНКО.

Харків.

Відповідає заступник начальника відділу Департаменту з питань державного регулювання заробітної плати та умов праці Міністерства праці та соціальної політики України Світлана КОНОВАЛ:

— Підприємства госпрозрахункової сфери самостійно в колективних договорах (або інших локальних документах, якими регламентуються питання оплати праці) встановлюють форми і системи оплати праці. Окрім цього — норми праці, розцінки, тарифні сітки, схеми посадових окладів, умови запровадження та розміри надбавок, доплат, премій, винагород та інших заохочувальних, компенсаційних і гарантійних виплат з дотриманням норм і гарантій, передбачених законодавством, генеральною та галузевими (регіональними) угодами (відповідно до статті 15 Закону України «Про оплату праці»).

Встановлення тієї чи іншої форми, системи оплати праці для певної групи чи категорії працівників залежить від особливостей технологічного процесу, вимог до кількості і якості виконаної роботи та її кінцевих результатів тощо.

У практиці організації оплати праці використовують дві основні форми заробітної плати — погодинну та відрядну. Погодинна форма заробітної плати передбачає визначення розміру основної заробітної плати (тарифної частини) на підставі кількості відпрацьованого робочого часу та кваліфікації (розряду) працівника.

Погодинна оплата праці працівників підприємств є одним з різновидів погодинної форми оплати їх праці, за якої заробітна плата нараховується на основі погодинної тарифної ставки, встановленої за домовленістю сторін у колективному або трудовому договорі (контракті), та певним чином облікованого часу погодинної фактичної зайнятості працівника корисною працею (а не часу перебування його на робочому місці чи на підприємстві) або облікованих нормо-годин (людино-годин) встановленого працівнику чи колективу працюючих та виконаного ними нормованого завдання відповідно до статті 92 Кодексу законів про працю України.

При визначенні розміру погодинної тарифної ставки необхідно дотримуватись державних норм і гарантій в оплаті праці, зокрема, щодо розміру мінімальної заробітної плати. На сьогодні в Україні законодавчо встановлюється мінімальна місячна заробітна плата.

Тобто, розрахунки погодинних тарифних ставок провадяться з тарифних ставок, які в місячному вимірі не можуть бути меншими від мінімальної заробітної плати, встановленої на законодавчому рівні.

Малюнок з сайта www.itdesign.ru

Пристрасті навколо посади педагога-організатора

Прочитавши в газеті «Голос України» статтю «Потрібно атестуватися на відповідність посаді» (№ 67 за 8.04.2008 року), ми зрозуміли, що при атестації педагогічних працівників виникає дуже багато питань через різне розуміння Типового положення про атестацію педагогічних працівників України. Ось і в нас немає одностайності з питання позачергової атестації педагога–організатора. А тому ми звертаємося через газету до автора статті пані Ірини Буденної, щоб вона допомогла нам дійти до відповідної згоди.

1 вересня 2000 року педагогом–організатором ЗОШ I–III ступенів був призначений спеціаліст з дипломом педінституту (факультет дошкільного виховання). До 2000 року працював вихователем дитячого садка. В 2002 році після екстернатної форми навчання отримав диплом молодшого спеціаліста, вчителя початкових класів. Пропрацювавши педагогом–організатором два роки, подав заяву на чергову атестацію. Йому було встановлено кваліфікаційну категорію «Спеціаліст другої категорії». В квітні 2005 року, не пройшовши курсів підвищення кваліфікації, на позачерговій атестації було встановлено кваліфікаційну категорію «Спеціаліст першої категорії».

У квітні 2008 року на позачерговій атестації районна атестаційна комісія встановила йому кваліфікаційну категорію «Спеціаліст вищої категорії», хоч результат таємного голосування членів шкільної атестаційної комісії такий: три — проти, два — утрималися. Тут виникають такі питання:

1. Чи можна вважати педагогу–організатору ЗОШ I–III ступенів дошкільну освіту фаховою?
2. Чи можна вважати педагогічний стаж на посаді вихователя дитячого садка безпосереднім педагогічним стажем педагога–організатора?
3. Чи можна два рази атестуватися, пройшовши один раз курси підвищення кваліфікації?

З повагою, група вчителів із Хмельниччини.

Відповідає заступник директора Департаменту загальної середньої та дошкільної освіти, начальник відділу взаємодії з місцевими органами виконавчої влади та самоврядування Ірина БУДЕННА:

— Атестація педагогічних працівників проводиться відповідно до Типового положення про атестацію педагогічних працівників України, затвердженого наказом Міністерства освіти України від 20 серпня 1993 р. № 310 та зареєстрованого у Міністерстві юстиції України 2 грудня 1993 р. за № 176 із змінами та доповненнями, затвердженими наказом Міністерства освіти і науки України 1 грудня 1998 р. № 419 та зареєстрованими у Міністерстві юстиції 15 грудня 1998 р. за № 792/3232.

Відповідно до п. 2.1 зазначеного вище положення, атестації на відповідність обійманій посаді з установленням однієї з кваліфікаційних категорій підлягають педагогічні працівники з вищою освітою у т. ч. й педагоги-організатори. При цьому атестація педагогічних працівників передбачає попереднє (не рідше одного разу на п'ять років) підвищення кваліфікації педагогів (п. 3.4).

Кваліфікаційними характеристиками педагогічних працівників, для яких установлені кваліфікаційні категорії, визначено, що педагог-організатор повинен мати вищу педагогічну освіту. При цьому не обумовлюється й не визначається конкретна педагогічна спеціальність, здобута у вищому навчальному закладі, що надає право працівникові обіймати саме цю посаду, оскільки до посадових обов'язків педагога-організатора належить організація виховної та позаурочної роботи з дітьми та підлітками.

Зазначеним вище положенням обумовлено, що безпосередньою педагогічною роботою є навчальна, викладацька, виховна, методична діяльність на посадах, до переліку яких належить й посада вихователя дошкільного навчального закладу.

«Діалог» з читачами ведуть Ірина ВАСИЛЬЧЕНКО та Оксана КАЛУГІНА

Ухвалою господарського суду Хмельницької області від 30.05.2008 року по справі № 4/127-Б порушено провадження у справі про банкрутство Сільськогосподарського кооперативу «Левківський» с. Сербинівка Старокостянтинівського району, код 05394914. Ухвалою господарського суду Хмельницької області від 22.07.2008 року по справі № 4/127-Б зобов'язано розмістити оголошення.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Матущака Віктора Івановича, ліцензія АБ № 271721 від 03.03.2006 р. (29000, м. Хмельницький, вул. Г. Сковороди, 14, кв. 151).

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Оголошення опубліковане у «Голосі України» № 114 (4363) від 18.06.2008 року по даній справі вважати недійсним.

Постановою № 22/5б від 13.06.08 р. Господарського суду Луганської області (91000, пл. Героїв ВВВ, 3а, м. Луганськ) визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Еква», смт. Станично-Луганське, Луганської області, вул. Громової, 21а, і. код 24182566, п/р 26006000649001, МФО 304030 Луганська філія АТ «Укрінбанк» і відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Просолупова Олександра Леонідовича (Ліцензія: серія АА № 158481 від 15.12.06 р., м. Луганськ, вул. Ушакова, 9а, 91048).

Постановою Господарського суду Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) від 22.07.2008 р. по справі № 12/60/08 визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру відносно Фізичної особи — підприємця Лебідь Сергія Володимировича, ід. код 2927313143, адреса: 72314, Запорізька обл., м. Мелітополь, пров. Річковий, буд. 6, р/р № 26003055875279 в ЗРУ «Приватбанк» м. Запоріжжя, МФО 313399.

Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Рабушко Вячеслава Степановича (ліц. АВ № 307336 від 12.03.2007 р.), (72319, м. Мелітополь, вул. Фучика, б. 14), т. 8 (096) 4114525. Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дня опублікування оголошення.

Постановою господарського суду Миколаївської області (54009, м. Миколаїв, Адміральська, 22а) від 29 липня 2008 року у справі № 5\379\08 Товариство з обмеженою відповідальністю «Стройкомплект ЛТД» (юридична адреса: 54001, м. Миколаїв, вул. В. Морська, 78, кв. 1; ЄДРПОУ 34992462) визнано банкрутом та відкрита ліквідаційна процедура за ознаками ст.51 ЗУ «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом».

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Тимофєєву Ларису Борисівну (ліц. АВ №158278 від 16.10.06 р. адреса: 54017, м. Миколаїв, а/с 179). Претензії кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня публікації оголошення.

Постановою господарського суду Миколаївської області (54009, м. Миколаїв, Адміральська, 22а) від 29 липня 2008 року у справі № 5\378\08 Товариство з обмеженої відповідальністю «Рефрен» (юридична адреса: 54052, м. Миколаїв, вул. Рибна, 1\2, к. 148; ЄДРПОУ 34706846) визнано банкрутом та відкрита ліквідаційна процедура за ознаками ст. 51 ЗУ «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом».

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Тимофєєву Ларису Борисівну (ліц. АВ № 158278 від 16.10.06 р. адреса: 54017, м. Миколаїв, а/с 179). Претензії кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня публікації оголошення.

Постановою господарського суду Миколаївської області (54009, м. Миколаїв, Адміральська, 22а) від 29 липня 2008 року у справі № 5\380\08 Товариство з обмеженою відповідальністю «Салол» (юридична адреса: 54050, м. Миколаїв, вул. Янтарна, 215; ЄДРПОУ 34706872) визнано банкрутом та відкрита ліквідаційна процедура за ознаками ст. 51 ЗУ «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом».

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Тимофєєву Ларису Борисівну (ліц. АВ № 158278 від 16.10.06 р. адреса: 54017, м. Миколаїв, а/с 179). Претензії кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня публікації оголошення.

Уточнення

В публікації фінансової звітності за II квартал 2008 року ЗАТ «Хоум Кредіт Банк» від 26.07.08 № 140 (4390), після примітки «Окремі показники діяльності банку» за II квартал 2008 р., слід читати:

Керівник Молчанова Ірина Олексіївна
Головний бухгалтер Сюскова Олена Петрівна.

ДО УВАГИ АКЦІОНЕРІВ ЗАКРИТОГО АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА "Авіакомпанія "АЕРОСВІТ ".

Закрите акціонерне товариство "Авіакомпанія "АЕРОСВІТ" повідомляє, що у відповідності до Статуту ЗАТ "Авіакомпанія "АЕРОСВІТ", пункти 10.3.15 та 10.3.16, за пропозицією Акціонерів Товариства - ТОВ "ГенАвіа-Інвест", Фонду державного майна України та ТОВ "Укрінфоконсалт", до порядку денного чергових Загальних зборів Акціонерів Товариства, що відбудуться 27 серпня 2008 року, внесено такі додаткові питання:

6. Про затвердження (схвалення) рішень Наглядової ради ЗАТ "Авіакомпанія "АЕРОСВІТ".
7. Про внесення змін до Статуту Товариства.
8. Про затвердження рішення щодо закриття Представництва Авіакомпанії "АЕРОСВІТ" в м.Донецьк, Україна та затвердження Положень про Представництва Авікомпанії "АЕРОСВІТ" в Канаді (м.Торонто) і Російській Федерації (м.Москва).

За інформацією Акціонерів, матеріали з додаткових питань, а також проект змін до

Статуту Товариства, будуть надіслані до Авіакомпанії "АЕРОСВІТ" додатково.

Акціонери, а також представники Акціонерів можуть ознайомитися з усіма документами та інформацією, пов'язаними з викладеним порядком денним Загальних зборів Акціонерів, в офісі Закритого акціонерного товариства "Авіакомпанія "АЕРОСВІТ" за адресою: м.Київ, бульвар Тараса Шевченка, буд. 58 "А".

А.С.Майберг

Генеральний директор Авіакомпанії "АЕРОСВІТ"

Ліквідатор Товариства з обмеженою відповідальністю «Універсалсервіс «К» Старчук Є. В. повідомляє про продаж за конкурсом майна підприємства банкрута ТОВ «Універсалсервіс «К», код 31356258, адреса: 04050, м. Київ, вул. Мельникова, 12, р/р № 26008286014001 в Київському ГРУ ЗАТ КБ «Приват Банку», МФО 300711, а саме:

— Комп'ютер ін. номер 3859 RL 955. Початкова ціна продажу 700 грн.
— Міні АТС Panasonic KX-TA616RY. Початкова ціна продажу 300 грн.
— Принтер ін. RGSER17706. Початкова ціна продажу 300 грн.
— Сканер MZ № 148192 samsung. Початкова ціна продажу 200 грн.
— Офісний телефон. Початкова ціна продажу 100 грн.
— Факс Panasonic kxft63rs. Початкова ціна продажу 500 грн.
— Холодильник № 996620 Nord. Початкова ціна продажу 500 грн.

Для реєстрації участі у конкурсі необхідно надати письмову заяву та конкурсну цінову пропозицію організатору конкурсу Старчуку Є. В. до 20.08.2008 р. на адресу: 03113, ЮК «Старчук Плачинда та партнери» а/с 7. Конкурс відбудеться 21.08.2008 р. за адресою: пр-т Московський, 21, оф. 440.

Господарський суд Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1-А) згідно з вимогами статті 51 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» визнав банкрутом і відкрив ліквідаційну процедуру Приватне підприємство «ДІОНІС», 49037, м. Дніпропетровськ, вул. Запасна, 9, к. 8, код ЗКПО 30514509, розрахунковий рахунок закритий. Справа № Б29/141-08 Постанова від 28.07.2008 р.

Ліквідатором призначено Чикильдіну Світлану Анатоліївну, ліцензія АВ № 307425 (49008, м. Дніпропетровськ, пров. Токарний, 55, тел. (056) 787-60-91).

Претензії і вимоги кредиторів приймаються судом і ліквідатором протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Господарським судом Миколаївської області (54000, м. Миколаїв, вул. Адміральська, 22) згідно Постанови від 16 липня 2008 року по справі № 5/376/08 визнано банкрутом Приватне підприємство «Єврострой-МК» (код ЄДРПОУ 34772510, 54017, м. Миколаїв, вул. Громадянська, 111, п/р 26007000646001, в МД АТ «Індекс-Банк», МФО 326944). Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Черепенко Вікторію Григорівну (ліцензія АБ № 176091 від 21.06.2005 року), адреса: 54017, м. Миколаїв, вул. Московська, 54а. Заяви кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня публікації оголошення.

Постановою Господарського суду м. Києва, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б, 01030, від 04.08.2008 р. справа № 44/171-Б, Товариство з обмеженою відповідальністю «МРТ» (ЄДРПОУ 33641851) визнано банкрутом.

Ліквідатором у справі ініціюючого кредитора призначити Товариство з обмеженою відповідальністю «Лаборемус ЛЛС», ЄДРПОУ 35481363.

Претензії кредиторів приймаються у місячний термін з дня опублікування оголошення.

ЗАТ «Страхова компанія «Статус» повідомляє про зміну юридичної адреси: 03062, м. Київ, проспект Перемоги, 67 - на 02160, м. Київ, проспект Возз'єднання, 15, офіс 109.

Постановою Господарського суду м. Києва від 16.07.2008 р. по справі № 15/932-б Приватне підприємство «Шукрід» (03058, м. Київ, вул. Гарматна, 28/1, код ЄДРПОУ 24594062) визнано банкрутом та відкрита ліквідаційна процедура. Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Дранченко В. М. (ліцензія № 158455 від 11.12.06 р.), адреса: 04074, м. Київ, а/с 73.

Постановою Господарського суду м. Києва, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б, 01030, від 04.08.2008 р. справа № 44/172-Б, Товариство з обмеженою відповідальністю «Компанія «Камея ЛЛС» (ЄДРПОУ 35122344) визнано банкрутом.

Ліквідатором у справі ініціюючого кредитора призначити Товариство з обмеженою відповідальністю «Аудиторська компанія «АНАЛІТСИНТЕЗ», ІПН 344941126594.

Претензії кредиторів приймаються у місячний термін з дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) від 03.07.2008 р. по справі № 16/157/08 визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру згідно ст. 51 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», Товариство з обмеженою відповідальністю «Полирем-Агро» (72319, Запорізька обл., м. Мелітополь, вул. Кірова, буд. 52, кв. 18), код ЄДРПОУ 34920670, р/р № 26009033090001 в Запорізькій філії АТ «Бізнес-Стандарт», МФО 313537, р/р № 26006301281949 в філії «Відділення Промінвестбанку у м. Мелітополь Запорізької області», МФО 313043.

Ліквідатором банкрута призначено голову ліквідаційної комісії Попенко Володимира Валерійовича (72313, м. Мелітополь, пр-т. 50 р. Перемоги, 22, оф. 18), т. 8 (0619) 425178.

Заяви кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Господарським судом Київської області (01032, м. Київ, вул. Комінтерну, 16) порушено провадження у справі № 13/159-08 (суддя Наріжний С. Ю.) про визнання банкрутом СГ ТОВ «Войківське» (код — 00850023, юридична адреса: 07621, Київська область, Згурівський район, с. Войково, вул. Чкалова, 2, реєстраційний рахунок в КИЇВСЬКІЙ ДИРЕКЦІЇ «РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» м. Київ № 26047651115015, МФО 322904).

Введено процедуру розпорядження майном боржника строком на шість місяців. Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Джіоєва Алана Валерійовича (ліцензія серії АВ № 347294 від 13.11.2007 р.).

Заяви кредиторів та санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Наказом Міністерства вугільної промисловості України № 325 від 08.07.2008 року було прийнято рішення про ліквідацію Державного підприємства «Перевальське ремонтно-будівельне управління № 2, код ЄДРПОУ 00177610, р/р № 26006060003004 в філії ВАТ КБ «Надра», МФО 304193, яке розташоване за адресою: вул. Індустріальна, 5, м. Перевальськ, Луганської області, 94300.

Головою ліквідаційної комісії Державного підприємства «Перевальське ремонтно-будівельне управління № 2» призначено арбітражного керуючого Бойко Тетяну Олександрівну (ліцензія серії АБ № 271675 від 31.01.2006 року).

Вимоги кредиторів приймаються протягом двох місяців з дня публікації повідомлення про ліквідацію Державного підприємства «Перевальське ремонтно-будівельне управління № 2».

Постановою господарського суду АР Крим (95000, м. Сімферополь, вул. Р. Люксембург/Річна, 29/11) від 29.07.2008 р. по справі № 2-17/587-2008, визнано банкрутом ПП «Артпласт» (98633, м. Ялта, вул. Кривошти, 11/37, ЄДРПОУ 31198619) та введено ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Кухту Василя Михайловича (ліцензія № 307280 від 16.02.2007), 95048, АР Крим, м. Сімферополь, а/с 2745.

Господарським судом Одеської області (65119, м. Одеса, проспект Шевченка, 29) порушено провадження у справі № 7/97-08-1706 відносно Приватного підприємства «Трейд-Сервіс», м. Одеса, вул. Старопортофранківська, буд. 71»А», код ЄДРПОУ 35406113, п/р 26009300054000 в ТОВ КБ «СКБ», МФО 388313.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Спіркіну Оксану Вікторівну, ліцензія серії АВ № 158240 від 14.09.2006 року (м. Одеса, пр. Маршала Жукова, 85, кв. 50).

Заяви кредиторів та санаторів приймаються у 30-денний строк з дня опублікування оголошення.

Господарський суд Львівської області (79014, м. Львів, вул. Личаківська, 128) постановою від 21.07.2008 р. у справі № 29/95 визнав банкрутом приватне підприємство «А. П. С.» (код ЄДРПОУ 31042686, юридична адреса: вул. Мазепи, 27/18, м. Миколаїв, Львівської області, 81600 та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Яцик Володимир Олександрович (Ліцензія АВ 081067 від 06.06.2006 р., 80400, Львівська обл., м. Кам'янка-Бузька, вул. Перемоги, 40/29).

Печатки, штампи підприємства вважати недійсними.

23.05.2008 року в газеті «Голос України» № 97 на сторінці 9 здійснена публікація оголошення про визнання банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «МКС СЕРВІС-ЛТД» (код ЄДРПОУ 34349484), та помилково зазначена адреса: м. Київ, вул. Дарвіна, 4. Даним ліквідатор повідомляє, що юридична адреса ТОВ «МКС СЕРВІС-ЛТД» є м. Київ, вул. Дарвіна, 8. Інший текст оголошення залишається без змін.

В оголошенні, яке було надруковане в газеті "Голос України" №137 (4387) від 23.07.2008 р. про проведення аукціону з реалізації майна ВАТ "Мелітопольпродмаш" слід читати:

Лот №1: Будівля їдальні, літ.В-2 з підвалом і прибудовами, розташована за адресою:

м. Мелітополь, вул. Фрунзе, 57. Початкова ціна продажу 538400,00 грн., без ПДВ.

Втрачені поліси, а саме ВВ/3951922, договору КАСКО, а саме - 06/02-18-027403 та спеціальних знаків до полісів - СЛ/275301, СЛ/275309, СЛ/275323, СЛ/275337, СЛ/275341, СЛ/275344, СЛ/27347, СЛ/275357, СЛ/275362-275363, СЛ/275372, СЛ/275377, СЛ/275380, СЛ/275396, СЛ/275400, СЗ/222161, СЗ/222179-222182, СЗ/222187, які належать ЗАТ УСК «Княжа», вважати недійсними.

Господарським судом Одеської області (65119, м. Одеса, проспект Шевченка, 29) порушено провадження у справі № 7/98-08-1707 відносно Приватного підприємства «Бонус-Систем», м. Одеса, вул. Скісна, 27/29, код ЄДРПОУ 35406108, п/р 26004300048000 в ТОВ КБ «СКБ», МФО 388313.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Спіркіну Оксану Вікторівну, ліцензія серії АВ № 158240 від 14.09.2006 року (м. Одеса, пр. Маршала Жукова, 85, кв. 50).

Заяви кредиторів та санаторів приймаються у 30-денний строк з дня опублікування оголошення.

13 серпня в Україні ясно. Вітер південно–західний, у східній частині та Криму східний, 5—10 м/с. Температура вночі 13—18°, на півдні 16—21°, вдень 29—34°, у південних областях, в Криму та Приазов'ї 32—37°; в Карпатах вночі 9—14°, вдень 17—22°.

ЦЬОГО ДНЯ, 12 СЕРПНЯ

❒ 1904. Народився письменник Петро Козланюк (збірка оповідань «Хлопські гаразди», роман-трилогія «Юрко Крук» та ін.). ❒ 1933. Завод «Азовсталь» (Маріуполь) дав перший чавун. ❒ 1949. Підписано Женевську конвенцію про захист жертв війни. ❒ 1953. Радянський Союз провів успішне випробування водневої бомби (конструктор — академік Андрій Сахаров). ❒ 1953. Помер Євген Патон, основоположник вітчизняної школи зварювання металів. ❒ 1962. Розпочався політ у космос Павла Поповича, першого космонавта-українця.

Турнірна хроніка

Теніс. Сеговія (Іспанія). Гардовий челленджер (призовий фонд 106,500 євро). Переможцем став український спортовець Сергій Стаховський, котрий у гострому фіналі переграв бразильця Тіагу Алвеша — 7:5 і 7:6. Після виграшу цього турніру Стаховський увійшов до 100 найсильніших у світі.

Футбол. Чемпіонат російської Прем'єр-ліги. «Спартак» (Москва) — «Хімки». 1:1. Голи: Павлюченко, 21 —Блатняк, 70. «Спартак» грав у такому складі: Плетикоса, Фаті, Філіпенко, Шишкін (Майдана, 74), Їранек, Бистров (Прудников, 56), Моцарт, Паршивлюк, Ковач, Баженов (Дзюба, 79), Павлюченко.

Чемпіонат Хорватії. «Кроатія» (Сесвете) — «Динамо» (Загреб). 0:1 (Моралес, 28).

Першість України. Перша ліга. 4-й тур. 10 серпня. «Нафтовик» — «Десна». 1:0. «Закарпаття» — «Оболонь». 3:2. «Енергетик» — «Кримтеплиця». 0:1. «Геліос» — «Волинь». 1:0. «Фенікс-Іллічівець» — «Сталь». 2:2. «Прикарпаття» — «ІгроСервіс». 2:0. «Княжа» — «Динамо-2». 2:2. «Комунальник» — «Дністер». 2:4.

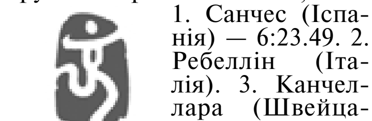
«Кримтеплиця» — 12 очок, «Севастополь», «Нафтовик», «Закарпаття» — по 9, «Прикарпаття» — 7, «Олександрія», «ІгроСервіс», «Оболонь», «Волинь», «Геліос», «Дністер» — по 6, «Фенікс-Іллічівець» — 5, «Сталь» — 4, «Десна» — 3, «Княжа» — 2, «Динамо-2» — 1, «Комунальник», «Енергетик» — по 0.

Хокей. X Міжнародний турнір Меморіал Павла Забойника. «Мартін» (Словаччина) — «Сокіл» (Київ). 3:3. «Нітра» (Словаччина) — «Сокіл». 3:4. «Зволен» (Словаччина) — «Сокіл». 2:2. 1. «Нітра» — 4 очки (різниця шайб —15—7). 2. «Сокіл» — 4 (9—8). 3. «Тихі» (Польща) —4 (7—8). 4. «Мартін» — 3 (9—7). 5. «Казцинк-Торпедо» (Казахстан) — 2 (10—15). 6. «Зволен» — 1 (7—12).

Табло Олімпіади

9 серпня.

Велоспорт (шосе). Чоловіки. Групові перегони на 245,4 км. 1. Санчес (Іспанія) — 6:23.49. 2. Ребеллін (Італія). 3. Канчеллара (Швейцарія).

Дзюдо. Жінки. До 48 кг. 1. Думітру (Румунія). 2. Бермой (Куба). 3. Перето (Аргентина) і Тані (Японія). Чоловіки. До 60 кг. 1. Чой Мін Хо (Корея). 2. Пайшера (Австрія). 3. Собіров (Узбекистан) і Гукс (Нідерланди).

Стрільба кульова. Жінки. Пневматична гвинтівка (10 м). 1. Емонс (Чехія) — 503,5 очка (олімпійський рекорд). 2. Галкіна (Росія) — 502,9. 3. Пейчич (Хорватія) —500,9. Чоловіки. Пневматичний пістолет (10 м). 1. Пан Вей (Китай) — 586 очок. 2. Чжин Чжон О (Корея) —584. 3. Кім Чжон Су (Корея) — 584.

Важка атлетика. Жінки. До 48 кг. 1. Сеся Чень (Китай) — 212 (95+117, олімпійський рекорд). 2. Сібел Озкан (Туреччина) — 199 (88+111). 3. Вей Лін Чень (Тайвань) — 196 (84+112).

Фехтування. Жінки. Шабля. Особиста першість. 1. Загуніс. 2. Якобсон. 3. Вард (усі — США).

10 серпня.

Велоспорт (шосе). Жінки. Групові перегони. 1. Кук (Велика Британія). 2. Юхансон (Швеція). 3. Гудерцо (Італія).

Дзюдо. Жінки. До 52 кг. 1. Дунмей Сянь (Китай). 2. Кум Ае Ан (КНДР) 3. Накамура (Японія) і Аддад (Алжир). Чоловіки. До 66 кг. 1. Учішіба (Японія). 2. Дарбеле (Франція). 3. Аренчібія (Куба) і Чол Мін Пак (КНДР).

Плавання. Жінки. 400 м комплексне плавання. 1. Райс (США) — 4:29.45 (світовий і олімпійський рекорд). 2. Ковентрі (ПАР). 3. Гофф (США). 4 х 100 м вільний стиль. 1. Нідерланди — 3.33,76 (олімпійський рекорд). 2. США. 3. Австралія. Чоловіки. 400 м комплексне плавання. 1. Фелпс (США) — 4.03,84 (світовий рекорд). 2. Чех (Угорщина) — 4.06,16 (європейський рекорд). 3. Лохте (США) — 4.08,09. 400 м вільний стиль. 1. Парк Техван (Південна Корея) — 3.41,86 (рекорд Азії). 2. Чжан Лін (Китай) — 3.42,44. 3. Йенсен (США) —3.42,78.

Стрибки у воду. Жінки. Синхронні стрибки з трампліна 3 м. 1. Гуо Цзінцзін/Ву Мінься (Китай) — 343,50. 2. Пахаліна/Позднякова (Росія) — 323,61. 3. Котціан/Фішер (Німеччина) — 318,90.

Стрільба кульова. Жінки. Пневматичний пістолет (10 м). 1. Гуо Веньцзюнь (Китай) — 492,3 (олімпійський рекорд). 2. Падеріна (Росія) — 489,1. 3. Салуквадзе (Грузія) — 487,4.

Стрільба стендова. Чоловіки. Трап. 1. Костелецький (Чехія) — 146 очок. 2. Пеллієло (Італія). 3. Аліпов (Росія).

Стрільба з лука. Жінки. Командні змагання. Фінал. Корея—Китай. 224:215. Матч за бронзу. Франція—Велика Британія. 203:201.

Важка атлетика. Жінки. До 53 кг. Йоренраттанатаракун (Таїланд) — 221 кг (95+126). 2. Юн Цзин Хі (Корея). 3. Новікова (Білорусь). Чоловіки. До 56 кг. 1. Ціньцюань Лонь (Китай) — 292 кг . 2. Хоан Ан Туан (В'єтнам). 3. Еко Юлі Іраван (Індонезія).

Фехтування. Чоловіки. Шпага. Особиста першість. 1. Тальяріоль (Італія). 2. Жанне (Франція). 3. Абайо (Іспанія).

11 серпня.

Плавання. Жінки. 100 м батерфляй. 1. Трікетт (Австралія) — 56,73. 2. Магнусон (США) — 57,10. 3. Шиппер (Австралія) — 57,25. 400 м вільний стиль. 1. Едлінгтон (Велика Британія) — 4.03,22. 2. Гофф (США) — 4.03,29. 3. Джексон (Велика Британія) — 4.03,29. Чоловіки. 100 м брас. 1. Кітаджима (Японія) — 58,91 (світовий рекорд). 2. Оен (Норвегія) — 59,20. 3. Дюбоск (Франція) — 59,37. Естафета 4 х 100 м вільний стиль. 1. США (Фелпс, Вебер-Гейл, Джонс, Лезак) — 3.08,24 (світовий рекорд). 2. Франція — 3.08,32. 3. Австралія — 3.09,91.

Стрибки у воду. Чоловіки. Синхронні стрибки з 10 м. 1. Ю Лін/Ліан Хуо (Китай). 2. Гаусдінг/Кляйн (Німеччина). 3. Галпєрін/Доброскок (Росія).

Стрільба кульова. Чоловіки. Пневматична гвинтівка. 10 м. 1. Біндра (Індія). 2. Чжу Цінань (Китай). 3. Хаккінен (Фінляндія).

Стрільба стендова. Жінки. Трап. 1. Макела-Нуммела (Фінляндія). 2. Стефечекова (Словаччина). 3. Когделл (США).

Стрільба з лука. Чоловіки. Командні змагання. Фінал. Корея—Італія. 227:225. Матч за «бронзу». Китай—Україна. 222:219.

Важка атлетика. Жінки. До 58 кг. 1. Чен Янцин (Китай) — 244 кг. 2. Шаннова (Росія) — 227. 3. О Йонг Ае (КНДР) — 226.

Дзюдо. Жінки. До 57 кг. 1. Квінтавалле (Італія). 2. Гравестін (Нідерланди). 3. Гуадорос (Бразилія) і Ксю Ян (Китай). Чоловіки. До 73 кг. 1. Маммадлі (Азербайджан). 2. Ван Кун (Корея). 3. Бакієв (Таджикистан).

На знімках: який він, смак олімпійського «золота» — збірна Нідерландів з плавання, переможниця в естафеті 4 х 100 м вільним стилем; грають учасники футбольного турніру Нідерланди і Нігерія.

Фото з сайту Пекін-2008.

Фаворити дружно втратили очки

Футбол. Чемпіонат країни. Прем'єр-ліга. 4-й тур.

«Дніпро» — «Шахтар». 0:0. 11 000 глядачів. Арбітр —Шандор (Львів).

«Металург» Д — «Харків». 3:0. 2 500 глядачів. Арбітр — Сіренко (Сімферополь). **Голи**: Дімітров, 18, Рібейро, 23 (п), Кінгслі, 63.

«Карпати» — «Іллічівець». 1:0. 10 900 глядачів. Арбітр — Адбула (Харків). **Гол**: Фещук, 42 (п).

«Ворскла» — «Динамо». 2:2. 12 500 глядачів. Арбітр — Годулян (Одеса). **Голи**: Єсін, 34, Цуррі, 80 —Мілевський, 30, Бангура, 59.

«Чорноморець» — «Кривбас». 2:0. 8 500 глядачів. Арбітр — Даньковський (Київ). **Голи**: Васкез, 52, Косирін, 84. Вилучено Боровика («Кривбас», 52, фол останньої надії).

«Арсенал» — «Зоря». 1:1. 1 500 глядачів. Арбітр —Амбросімов (Одеса). **Голи**: Лисенко, 27 — Джинані, 75.

«Металіст» — ФК «Львів». 0:0. 18 200 глядачів. **Арбітр** — Зубарєв (Слов'янськ).

«Металург» Зп — «Таврія». 1:0. 5 500 глядачів. **Арбітр** — Задиран (Дніпропетровськ). **Гол**: Сілюк, 81.

		В	Н	П	М	О
1.	**«Металург» Д**	**4**	**0**	**0**	**7—1**	**12**
2.	**«Металіст»**	**2**	**2**	**0**	**6—2**	**8**
3.	**«Динамо»**	**2**	**1**	**1**	**8—5**	**7**
4.	«Ворскла»	2	1	1	6—4	7
5.	«Чорноморець»	2	0	2	5—2	6
6.	«Арсенал»	1	3	0	4—3	6
7.	«Зоря»	1	3	0	3—2	6
8.	«Шахтар»	1	2	1	4—3	5
9.	«Металург» Зп	1	2	1	1—1	5
10.	«Дніпро»	1	2	1	2—3	5
11.	«Львів»	1	1	2	2—3	4
12.	«Кривбас»	1	1	2	3—5	4
13.	«Карпати»	1	1	2	2—5	4
14.	«Іллічівець»	1	0	3	2—6	3
15.	**«Харків»**	**0**	**2**	**2**	**1—5**	**2**
16.	**«Таврія»**	**0**	**1**	**3**	**1—7**	**1**

Продовжує приємно дивувати донецький «Металург», котрий виграв чотири зустрічі на старті. Звичайно, справжній потенціал команди стане зрозумілішим, коли вона випробує себе в матчах із «Шахтарем», «Металістом», «Дніпром», «Динамо». Саме тоді і настане момент істини. Але вже тепер можна привітати колектив із потужною грою і побажати йому не збавляти обертів.

А що, скажіть, дивного, коли в матчі сусідів по турнірній таблиці зафіксовано нічию? Причому по-справжньому бойову, з чотирма забитими м'ячами? Жодних див. Узагалі, після того, як «Ворсклу» очолив один із найкращих вітчизняних тренерів Микола Павлов, цей колектив на очах змінився в ліпший бік. Природно, що Микола Петрович не приховував радості від результату.

— Дуже приємно, — сказав він, — що нам удалося зіграти внічию. У всіх компонентах футболу наші гравці сьогодні продемонстрували гідний рівень. Ми ні в чому не поступилися «Динамо», можливо, нам пощастило, що після першого пропущеного м'яча нам одразу вдалося зрівняти рахунок. Але навіть коли команда програвала, наші футболісти не зупинялися. Вже другий матч поспіль проводимо на належному рівні. Напевно, добре, що програли «Зорі», інакше були б тепер на першому місці, і спробуй тоді управляти футболістами. А так вони спустилися на землю...

Утім, мало в кого виникли сумніви, що полтавці намагатимуться не діяти під диктовку гостей. Вони самі намагалися грати на першому номері. А головною дійовою особою, справжнім диспетчером дій господарів був Сергій Кравченко. Вже незабаром цей футболіст стане гравцем київського «Динамо». Але це жодним чином не позначилося на його поведінці на полі. Він, як і личить справжньому професіоналу, з повною віддачею відпрацьовував на свій нинішній колектив. До речі, Юрій Сьомін віддав належне грі Кравченка і сказав, що він був однією з найпомітніших фігур на полі.

А от після зустрічі Сергій щиро сказав, що в наступних матчах вболіватиме, зрозуміло, за «Динамо» і бажає йому вдачі у поєдинках з московським «Спартаком» за право виходу до групового турніру Ліги чемпіонів.

Тепер конкретніше про киян. На жаль, знову помилок припускалася оборона. І в цілому, вони грали якось важко, натужно. Що, безумовно, викликає тривогу перед їхніми матчами з московським «Спартаком». Про проблеми в захисті говорив і наставник «Динамо».

— Ми повинні організованіше діяти в обороні, —підтвердив наші висновки Юрій Павлович. — Хоча загалом гра була досить цікава. За винятком деяких помилок, ми діяли непогано. Було чимало хороших моментів, комбінацій і забитих м'ячів. Але, повторюю, помилки в обороні нас підвели...

Гостре протистояння спостерігалося в Дніпропетровську. Гра була рівна, непоступлива. Але суперникам не вдалося забити жодного м'яча. Однак, сподіватимемося, непоступливість «Дніпра» піде на користь «Шахтарю», котрому завтра доведеться зіграти вдома з «Динамо» (Загреб) у рамках третього відбірного раунду Ліги чемпіонів.

Сторінку підготував **Віктор БРАНИЦЬКИЙ.**

Редактор номера Іван ІЛЛЯШ.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Ⓟ Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2008 рік: для фізичних осіб — 6,00 грн. та 4,00 грн., для підприємств і організацій — 20,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 161000.

ВАТ «Видавництво «Київська правда» 04136, м. Київ, вул. М. Гречка, 13.

Зам. 2107

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ ТЕЛЕФОНИ:

для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

